

La presidenta Elisenda Paluzie, en l'assemblea, ahir ■ ACN

L'ANC ratifica el full de ruta amb la DUI de referent

Reitera que si se supera la meitat de vots independentistes en unes eleccions catalanes, s'ha d'optar per la unilateralitat

67a Fira de Sant Isidre Solsona

10, 11 i 12 de maig 2019

EL PUNT AVUI+

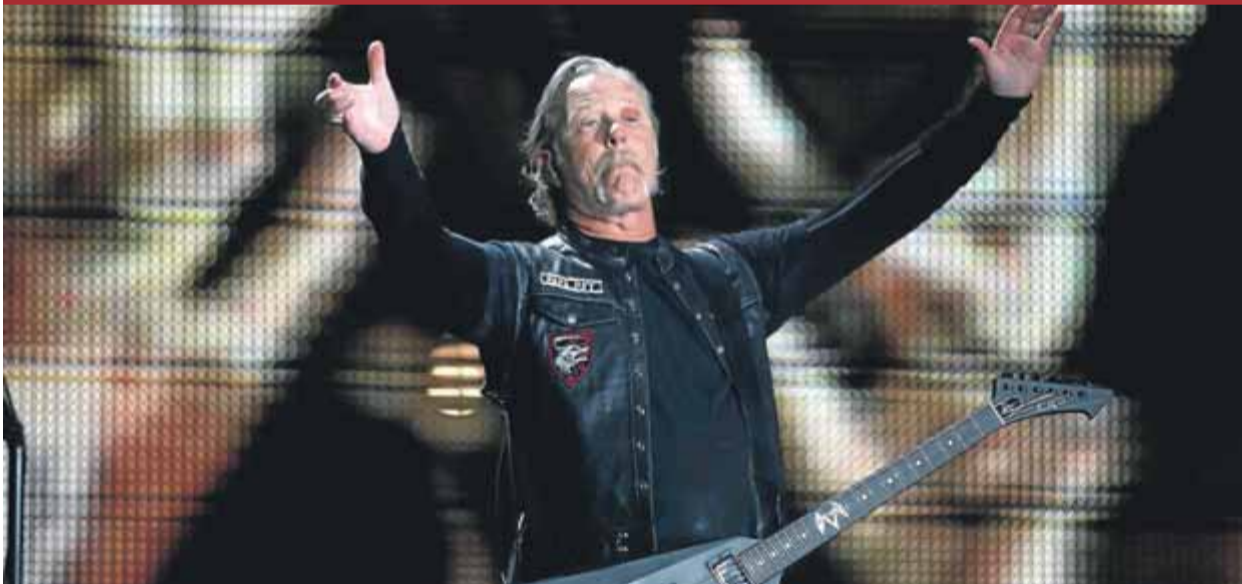
1,20€

DILLUNS • 6 de maig del 2019. Any XLIV. Núm. 14989 - AVUI / Any XLI. Núm. 13859 - EL PUNT

El Suprem avala que Puigdemont pugui ser candidat

DICTAMEN • Conclou que estar en rebel·lia no és motiu d'exclusió, però retorna la decisió al jutjat contenciós de Madrid

REACCIÓ • L'expresident ho interpreta com una victòria, diu que se l'ha volgut apartar i sosté que demanarà responsabilitats

James Hetfield, vocalista de la banda americana, ahir en el concert de Barcelona ■ JUANMA RAMOS

La força de Metallica

Delgado fugí d'un acte en què es parla dels presos polítics

La ministra de Justícia participava en un homenatge al camp de Mauthausen

L'independentisme es fa fort en les estatals

Jordi Graupera

“Que el discurs de Valls hagi reeixit és culpa de Colau”

Cap a una etapa decisiva per al traçat subterrani

183943-1207250

Carbonell
ESTILISTES

CENTRE COMERCIAL CARREFOUR
TEL: 93 750 19 27 · 08349 CABRERA DE MAR
HORARI: DE DILLUNS A DISSABTE DE 10 H A 21 H · DONEM HORES
CARBONELLESTILISTES@HOTMAIL.COM

EL PUNT AVUI
Avui, a partir de les 10.00 h

Tot el judici de l'1-O, en directe a El Punt Avui TV. Avui, a partir de les 10.00 h

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Lluís Falgàs

Creus i medalles

A casa nostra les medalles han perdut prestigi. Venen a la memòria les lliurades i posteriorment retornades. És el cas de Félix Millet i Jordi Pujol, quan la seva trajectòria va quedar demostrat que no era prestigiosa. En un altre context, Johan Cruyff es va presentar al Camp Nou per retornar al club la insígnia que feia unes setmanes li havia concedit l'anterior president del Barça, Joan Laporta, com a membre d'honor amb el rang de president. L'exjugador i exentrenador de l'equip blaugrana es va mostrar dolgut per l'actitud de la nova directiva, i va tornar la medalla a les oficines del club tot dient: "És molt difícil que te la donin, però és molt fàcil tornar-la." "No la vull." Més endavant, i dissortadament a títol pòstum, l'Ajuntament de Barcelona li va concedir la medalla d'or al mèrit esportiu. En un país que té tants caps com barrets no ha de ser fàcil per a un govern trobar les persones adients per donar-los medalles. La història del filòsof i escriptor Francesc Pujols és prou cone-

Passi el que passi, les medalles seguiran sense recuperar el prestigi

guda quan diu que els catalans, pel sol fet de ser-ho, aniran pel món i ho tindran tot pagat. Ara més que mai l'expressió és ben vigent, i caldria una medalla d'or i d'honor per a una gran majoria de catalans que des de fa temps paren els cops de l'aigua que baixa per totes bandes. Enguany s'han concedit les Creus de Sant Jordi a entitats, cantants, escriptors, esportistes i, entre d'altres, al gran futbolista Messi. Res a dir en contra dels distingits. Tots s'ho mereixen, i més medalles hi hagueren per a tots aquells que fan feina destacada des de l'anonimat. El problema de la Creu de Sant Jordi sorgeix quan el govern compost per polítics lliura medalles a polítics aplaudits des de fa temps i molt ben remunerats per la seva tasca i fidelitat al país. La Núria de Gispert, expresidenta del Parlament de Catalunya, no la fa més honorable escriure un tuit comparant membres del Partit Popular i de Ciutadans amb porcs. L'enrenou està servit, i ara el president Torra haurà de defensar Núria de Gispert al Parlament per haver dit que el premi és a tota una trajectòria. Passi el que passi, les medalles seguiran sense recuperar el prestigi. Sort que no tenen dotació econòmica.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

El dia de la santa mare

En una de les parades de l'últim Sant Jordi, em va intrigar l'elecció que era a punt de fer un noi jove, de vint-i-pocs anys, que es debatia entre dos llibres que el venedor li oferia. Tots dos eren de la mateixa autora, l'alemanya Angelika Schrobendorff, que s'ha convertit en un fenomen editorial escrivint, primer, sobre la vida sexual de la seva mare i, més endavant, sobre la seva en particular. El noi, sospesant els dos volums i sense llegir ni tan sols per sobre la sinopsi, va acabar retornant al dependent el que es titulava *Els homes* i decantant-se, visiblement satisfet del seu criteri, per *Tu no ets una mare com les altres*. N'hi havia prou amb aquesta decisió per deduir a qui anava destinat el llibre. Per a un fill, és possible que la mare, en algun moment, hagi tingut vida pròpia i, en casos excepcionals, que hagi arribat a entrar en contacte amb homes i tot, però l'únic motiu pel qual, des d'una perspectiva filial, ha de ser tinguda per un ésser sense parangó és per la seva condició irrevocable de mare. Aquell noi va pagar vint euros a la parada de Sant Jordi no per una no-

“Tots hem comès el pecat de pensar que les mares són unes bledes

vel·la, sinó per un títol, per una dedicatòria. Quants nois (i noies) no hi deu haver escampats pel món que han obsequiat les seves progenitores amb el mateix llibre atrets tan sols per la frase de la coberta? “Tu no ets una mare com les altres”, fan que el llibre digui per ells, i tot seguit ja la imaginem protestant amb candor, traient-se importància mentre s'eixuga les mans al davantal i torna als fogons per amagar a aquest prodigi sortit de les seves entranyes que una cua de llàgrima li titil·la en un ull. Sí, tots hem comès aquest pecat, rics i pobres, grans i petits, carques i progress: pensar que les

nostres mares són unes bledes, unes ignorants, unes cursis rematades, i que fins i tot quan són *diferents*, quan són enrotllades i modernes, se'ls desvetlla el cuquet protector i sentimental perquè, ai senyor, són tan tendres i bones, que ens ho perdonen tot. Ahir tothom malparlava d'aquell anunci tan ofensiu d'uns grans magatzems on es presentava la fotografia d'una terrícola abnegada, humil i pacient, d'acord amb una estimació percentual que enaltia els valors relacionats amb el sacrifici i rebaixava fins a suprimir-los els que li suposaven desitjos, aspiracions i algun dret. Potser en fem un gra massa, dipositant en les campanyes comercials del Dia de la Mare la responsabilitat de cenyir-se a la cartilla feminista, en lloc de qüestionar el fet mateix que s'hagin institucionalitzat els estereotips més lànguids de la família a través del dia de la mare, del pare i, aviat, de l'esperit sant. Però hi tenim poc a fer. És des de la perspectiva dels fills, que existeixen les mares, i quan ahir de bon matí se'm va acostar el meu per felicitar-me, vaig engegar tots els principis a rodar.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/bwr3w4>

A la tres

Carles Sabaté / csabate@elpuntavui.cat

Cap a la immunitat

L' independentisme català s'ha convertit en una pedra a la sabata... més aviat un roc a la sandàlia de l'Estat espanyol, que no para d'airejar el seu dèficit democràtic. L'Estat s'esforça i es gasta fons públics per fer veure arreu del món i a Espanya mateix que la justícia és equànime; les lleis, proporcionades, i la seva aplicació, justa. Però els jutges i la Junta Electoral Central es desacrediten sols. El serial judicial amb l'intent de declarar la candidatura de Puigdemont, Comín i Ponsatí inelegible exemplifica quants nervis generen en l'Estat els exiliats i les seves legítimes actuacions en defensa de les llibertats i de denúncia de la repressió.

La Junta Electoral va voler fer massa el viu, vist que fins ara les seves ingerències en la campanya de les generals li havien atorgat un protagonisme inesperat. Van aprofitar per atribuir-se que ells sí que havien pogut aturar

“El serial judicial intentant excloure de les llistes els exiliats avança la interessant pel·lícula si són elegits

Puigdemont, un intent generalitzat a l'Estat que practiquen tant els agents que declaren al Suprem com partits com ara el PP, Vox i Cs. No els importava gaire forçar la normativa, ja que els cossos de seguretat de l'Estat, el Tribunal Suprem i l'Audiencia Nacional fan el mateix quan es tracta de

barrar el pas a l'independentisme.

Els tribunals contenciosos de Madrid van llançar la pilota enlaire, entre d'altres, per evitar el ridícul extrem de tres sentències diferents. El Suprem dictamina sobre el fons per evitar-ho, però la gràcia que els ha fet, als magistrats, haver de tornar del llarg pont de maig per la inhibició d'altres. I més desacreditats han quedat en aclarir que no els corresponia resoldre-ho, però gairebé dicten jurisprudència per avançat. En la resolució admeten les “molt especials circumstàncies” del cas. Ara s'adonen de la situació anòmala que viuen Catalunya i l'Estat!

La breu sèrie ens ha avançat com d'interessant serà, i com molestarà l'Estat, la pel·lícula de l'elecció dels exiliats. La defensa de la seva immunitat com a europarlamentaris, la possibilitat que Puigdemont torni per recollir l'acta d'eurodiputat... quin guió per a una coproducció europea.

De reüll

Anna Puig

Reivindicar d'on venim

Maltractar els pares psicològicament pot ser motiu per desheretar els fills. La conselleria de Justícia vol que quedi clarament especificat en el Codi Civil català per poder apoderar les víctimes, que en aquests casos solen ser persones d'edat avançada. Les dades mostren que el 44% dels maltractaments són de caràcter psicològic i, en la meitat d'aquests casos, les agressions són perpetrades per fills o altres familiars. No obstant, només un de cada deu maltractaments s'acaba denunciant, per la por, la vergonya, el sentiment de culpa

La defensa de la gent gran ha de ser una prioritat en uns temps de valors difosos

o el vincle emocional amb els autors. Certament, són dades que aclaparen. Però el que realment és impactant són algunes imatges difoses per mitjans de comunicació o per les xarxes socials. No fa gaires setmanes, per exemple, es feia públic un cas en un geriàtric de Madrid en què tres empleats

maltractaven físicament i psicològicament els residents. Els vídeos que van circular colpien el cor. Una brutalitat, un menyspreu tan indignant, un tracte tan inhumà vers persones totalment desvalgudes... No els vaig poder aguantar. Per això crec que la iniciativa de Justícia és més que encertada. La defensa de les persones grans ha de ser una prioritat en uns temps en què els valors moltes vegades es difuminen. Hem passat del model autoritari patriarcal d'anys ençà a la desvaloració del respecte als progenitors. L'objectiu és el terme mitjà: reivindicar d'on venim mentre fem el propi camí.

Les cares de la notícia

VOCALISTA DE METALLICA

James Hetfield Incombustibles

La trajectòria d'un dels principals grups de *thrash metal* s'acosta ja a les quatre dècades, i ahir van tornar a demostrar a Barcelona que ho fan en plena forma. Metallica ha viscut diverses etapes de més o menys èxit, però la seva legió de fans continua sent envejable.

MINISTRA DE JUSTÍCIA

Dolores Delgado Aguantar el tipus

La ministra de Justícia va demostrar ahir que no sap estar a lloc. Hi ha realitats que poden resultar incòmodes, però no per això deixen de ser veritat: a l'Estat espanyol hi ha presos polítics. Sentir coses que no vols sentir va amb el càrrec. I la solució no és escapar.

PRESIDENTA DE L'ANC

Elisenda Paluzie Un guió sense fissures

El full de ruta de l'ANC ha estat aprovat per una àmplia majoria i marca cap on vol anar una de les entitats que més han empès en el procés independentista. Una acció que ha servit per aglutinar la societat catalana però que ha comportat que dos dels seus expresidents siguin a la presó.

EDITORIAL

L'ANC manté el rumb amb fermesa

L'Assemblea Nacional Catalana va mostrar novament ahir la seva vitalitat amb una setena assemblea general ordinària multitudinària celebrada ahir a la Tarraco Arena Plaça. La reunió va servir per fixar el nou full de ruta de l'organització independentista. No es pot oblidar la raó de ser d'una ANC que va néixer amb l'objectiu fundacional –i inalterat– d'assolir un estat propi per a Catalunya. Des del 2011 l'entitat ha estat el motor essencial del moviment independentista català amb les diverses mobilitzacions que han congregat centenars de milers de persones.

El full de ruta aprovat ahir manté l'aposta per la unilateralitat en vista de la impossibilitat d'arribar a algun tipus d'acord amb l'Estat espanyol que permeti fer viable el dret a l'autodeterminació del poble català. Per la qual cosa l'ANC planteja una possible declaració unilateral d'independència en cas que després d'unes pròximes eleccions les forces independentistes sumin més del 50%. Caldrà analitzar en cada moment quina és la viabilitat d'aquest plantejament i com es prepara la societat catalana i les institucions del país per afrontar un repte de tal magnitud. Però, en tot cas, l'assemblea d'ahir evidencia que l'ANC continua sent un actor essencial per esperonar el debat social al país i entre els independentistes. Sense oblidar el paper de l'entitat en la lluita antirepressiva que té els exiliats i presos polítics com a principal exponent, però que afecta àmplies capes de la societat catalana. La seva presidenta actual, Elisenda Paluzie, va reclamar la unitat entre institucions, partits polítics i societat civil. I en aquest sentit també l'ANC ha de ser clau per forjar una unitat estratègica entre tots els actors imprescindibles per dur a terme la independència.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Investidura

JxCat tornarà a provar-ho amb Carles Puigdemont. Creu que la nova llei de presidència, ja amenaçada per l'Estat, obre un nou escenari.

10
anys

Canvi a Euskadi

Cop de gràcia al lehendakari Ibarretxe. El pacte PSE-PP forçà l'adeu del líder del PNB en plena investidura de Patxi López.

20
anys

Guerra a Kosovo

Milosevic deixa anar a Itàlia el líder moderat kosovar Rugova. Clinton frena la pressió europea per trobar una solució política al conflicte.

Full de ruta

Jaume Vidal

L'experiència argentina

Després d'haver passat uns dies a Buenos Aires amb motiu de la FERIA del Libro i haver comprovat que la sèrie *Merlí* és tot un fenomen a l'Argentina, que Silvia Pérez Cruz aviat ho serà i que Paula Bonet arriba al cor i l'ànima de les dones del Con Sud –des de Xile havien arribat per obtenir una dedicatòria seva–, el que em queda del viatge és la gran capacitat dels argentins per a l'anàlisi i el debat que es fonamenta a més de la utilització del raonament en la capacitat de verbalitzar el que pensen. Aquesta utilització destacada de la paraula no ve d'un gen especial que tinguin els argentins, sinó de la gimnàstica de la lectura. L'Argentina és un país de lectors i això fa que en tres setmanes de fira puguin passar més d'un milió de visitants. Això sí, lectors de tota mena que no exclouen els que a Catalunya per prejudicis pseudointel·lectuals deixem de banda. Hi ha lectors de tota mena i lectures de totes les classes. El llibre segueix sent una eina fonamental de la difusió

Sovint pensem que la gran capacitat per al llenguatge dels argentins és genètica. No. És la seva passió lectora la que els ha portat a una gran habilitat amb la paraula

del pensament –torçat o dret–, per això fins i tot l'exèrcit argentí té tres editorials. I per això la llarga avinguda Corrientes alterna teatres amb llibreries de tota mena, amb llibres nous i de segona mà. Els dissabtes poden estar tota la nit obertes i no de manera testimonial, sempre hi ha gent. I fins i tot trobem el que ja és una atracció turística: la llibreria El Ateneo, situada a l'antic teatre Grand Splendid i que ha conservat tota la seva estructura. A l'escenari, s'hi pot menjar o prendre un cafè.

Buenos Aires és una ciutat literària, però no només pel que fa a la inspiració d'escenaris o trames de novel·la, sinó perquè la gent viu el llibre i la paraula. A la fira no hi havia cap acte en què es presentés, es debatís o es polemitzés sobre qualsevol tema en què no hi hagués un públic atent i participatiu. Potser és la seva manera de fer-se forts davant una complicada situació econòmica que continuament afebleix la seva moneda. Però fer-se resistents en la lectura és una bona opció per sobreviure.

Tribuna

Xavier García. Periodista

La transició energètica

Aquestes últimes setmanes, a l'oficina a Barcelona del Club de Roma (situada al Palau Macaya, al passeig de Sant Joan) s'han produït una sèrie de converses, que no han transcendit als mitjans, entre alts representants d'entitats financeres, sectors econòmics i empresarials, per una banda, i experts i tècnics en energies renovables; diàlegs, fins ara privats, tendents a tractar d'aconseguir que el govern de Catalunya intensifiqui les decisions per combatre el canvi climàtic a través d'una *Nova governança de la transició energètica*, el manifest de la qual, ideat i redactat, amb consens, pel periodista i escriptor ecologista Santiago Vilanova (Olot, 1947), es donarà a conèixer el 20 de maig al Palau Macaya. Aquest text –molt crític envers les elits polítiques i econòmiques mundials, així com cap a les grans institucions– ha estat signat ja per més d'un centenar de personalitats influents de la ciència ecològica, de la Universitat, del periodisme, de la tecnologia, de l'art, del sindicalisme, de l'economia i la filosofia. La qüestió és

cada cop més clara: sense crear alarmisme –ni por, que potser és el que volen alguns grans poders perquè la societat no es mogui–, tothom que tingui un mínim de consciència i de responsabilitat del que significa la vida sobre la Terra coneix i reconeix que el futur més o menys immediat de la humanitat pot trobar-se en un accelerat perill de degradació a tots nivells, que en molts casos i llocs ja ha començat. Aquest manifest vol ser una nova crida perquè “el nostre govern, al més alt nivell polític i mitjançant estructures transversals de gestió, pugui assolir amb eficàcia els objectius marcats pel Pacte Nacional per a la Transició Energètica i per la llei del canvi climàtic”, i afegeix que “la greu situació política que viu Catalunya no hauria de ser cap excusa per no avançar cap a aquest objectiu”, el de mitigar el canvi climàtic, “el repte més gran de la història de la humanitat”. En efecte: el procés històric de l'evolució humana ens ha portat fins aquí, a través d'unes seqüències d'acceleracions tècniques, explosions demogràfiques i consums de recursos naturals, que s'han dispa-

rat en els últims setanta anys, que evidentment no han beneficiat tothom de la mateixa manera, però que ja tenen uns costos ecològics –i econòmics– globals en forma de greus alteracions marcades pels extremismes climàtics accentuats. En aquest manifest es repassen les moltes accions mundials per aturar les devastacions ecològiques, començant per la cimera de l'ONU a Estocolm (1972), la Primera Conferència sobre el Clima (Ginebra, 1979), la Cimera de Rio (1992, a la qual Vilanova assistí) i, en fi, tot el que vingué després del Protocol de Kyoto (1997), tenint en compte, abans, la forta pressió dels grans grups petrolers i de l'automòbil ridiculitzant per exagerades les previsions “catastrofistes” dels científics del clima. El mal continua estant en què “hom ha prescindit dels primers senyals que ens alertaren, als anys seixanta, sobre la imminència d'una crisi que seria, alhora, energètica i climàtica”, com va dir Jacques Grinevald, el 2008, en el col·loqui *Una sola Terra*, que organitzava des de 1989 el mateix Santiago Vilanova.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

El pèl de Leonardo

La notícia ha fet la volta al món: “S'ha trobat un pèl de Leonardo” –de fet, un manyoc de cabells–, i ha estat mostrat per primera vegada en una roda de premsa a Vinci (Itàlia), el poble on Leonardo va néixer el 15 d'abril del 1452, per tal de commemorar la seva mort, esdevinguda el 2 de maig del 1519 al castell d'Amboise (França), on visqué els seus darrers anys protegit pel rei Francesc I. El que és considerat el geni universal del Renaixement fou alhora científic, enginyer, inventor, anatomista, pintor, escultor, arquitecte, urbanista, naturalista, músic, poeta, filòsof i escriptor. En el seu llibre *El tractat de la pintura (Libro di Pittura)*, que és reeditat arreu del món, s'hi recullen –descrites amb brevetat i concisió– les seves agudes observacions i consells que –generació rere generació– han

obert els ulls a tots aquells que han volgut professionalitzar-se en el camp de les arts plàstiques. Evidentment –no podia ser altrament, ai!– l'observació de Leonardo que entre les taques d'humitat de les parets s'hi poden entreveure figures humanes i d'animals, és menystinguda –“superada”– pels grafistes abstractes, que es desviuen per esborrar d'entre els seus gargots i esoterismes abstractes qualsevol element susceptible de ser interpretat com a figuratiu. És per això que Josep Pla, tot observant els alts i baixos del món de la cultura, citava les paraules de Montaigne: “*La vie est on-doyante...*”

JORDI PAUSAS
París

Psicòlegs en l'atenció primària

Avui et diagnostiquen d'una malaltia. La que menys t'agrada: càncer, VIH, Alzheimer...

Passes pels primers quatre estats abans de l'acceptació: negació, ira, negociació i depressió. Sents una enorme depressió que pot agreujar la malaltia, ets sents perdut. En un acte de valentia, acceptes que per continuar necessites l'ajuda d'un psicòleg, però quan el busques a la Seguretat Social entres en una llista d'espera tan llarga com l'última hora laboral d'un dilluns. La importància de tenir més psicòlegs a l'atenció pública és primordial per a poder afrontar situacions difícils a la vida, i encara que les places al Psicòleg Intern Resident han augmentat des de l'any passat, aquestes segueixen sent insuficients. Tant de bo algun dia arribem a invertir més en la salut mental que en fàrmacs.

ÁLVARO OYARCE BÓRQUEZ
Barcelona

El valor de votar

El sufragi universal consisteix en el dret a vot de tota la

població adulta d'un estat, independentment de la seva procedència, raça, sexe, creences o condició social. Estic convençut que és el més just, però hauríem de ser conscients de la responsabilitat que això comporta. Quants hem llegit el programa del partit polític que hem votat, encara que sigui parcialment? Una majoria vota qui té més eloqüència i presència, confiant que impedirà que governi el partit que més temen. Però sense assegurar-se de quins instruments es valdran per a aconseguir-ho. Hem de ser conscients del valor del nostre vot. Seríem molt més previnguts si haguéssim de lliurar-los les claus de casa nostra, i lliurem les de la nostra economia, casa, poble i país a un desconegut. El mínim que podem fer és investigar si es mereixen la nostra confiança. Mai més cap vot sense haver llegit el seu programa!

VALENTÍ MIRÓ PLA
Barcelona

La frase del dia

“No em tremolarà el pols quan arribi el moment”

Quim Torra, PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Tribuna

Xavier Oca. Militant de Poble Lliure

Pujolisme 2.0

És ben curiós que fins i tot bona part de les persones que treballen per recuperar la memòria històrica pel que fa als crims del franquisme, mai s'hagin preocupat per desconstruir el fals relat sobre la “modèlica” transició de la dictadura a la restauració de la monarquia borbònica i el règim del 78. Que els feixistes reciclats matusserament a demòcrates no ho facin és d'allò més normal, però el que crida més l'atenció és com l'esquerra i el catalanisme ara formalment independentista tampoc ho han fet. Quan hi penses, el motiu és evident: tapar les pròpies vergonyes d'uns pactes amb els poders franquistes que mantenien intacte el caràcter oligàrquic de l'estat i que soterraven les aspiracions de llibertat dels pobles negant el dret a l'autodeterminació i consagrant la divisió dels Països Catalans i Euskal Herria en comunitats autònomes explícitament no confederables.

EN XIRINACS HO QUALIFICÀ de “traïció dels líders” i no anava gens desencaminat. Ras i curt: aquella primera casta de polítics pretesament representants de la voluntat popular van pactar quotes de poder amb l'estat opressor i l'oligarquia a canvi de desmobilitzar la societat i fer passar bou per bèstia grossa. De retruc, com que no reconèixer les errades és la millor manera de repetir-les, aquest pacte de silenci sobre les vergonyes de la Transició era, alhora, una assegurança per si mai calia fer la mateixa jugada.

VAN SER ELS ANYS del “fer país” (per no fer estat), del “seny” (resignació i renúncia) i de l’“ara no toca” (no tinguem pressa a arribar-hi, però mantinguem la cantarella de la terra promesa). Catalunya va passar trenta anys d'estancament polític (ells en deien de “pau social”), els anys del pujolisme i la sociovergència. Era aquella època en què

l'ABC premiava Jordi Pujol amb el títol d’“español del año” si fa no fa amb la mateixa eufòria que TVE, *El País* i La Sexta celebraven diumenge a la nit que a Catalunya “han ganado los moderados”. La mateixa època en què *El Periódico* i *La Vanguardia* reien les gràcies al “catalanisme assenyat” mentre criminalitzaven l'independentisme. Us sona? Uns anys en què la cantarella catalanista i victimista es repetia una i altra vegada abans d'unes eleccions per justificar, com a mal menor, “que governin els nostres” i el Parlament declarava solemnement que mai renunciaria a l'autodeterminació, però mai,

“Cal continuar exigint a les forces guanyadores que estiguin a l'altura de les expectatives que el poble hi ha dipositat i no insisteixin en el camí de retorn a la gàbia per la via morta de l'autonomisme

mai, mai, es plantejava exercir-la. L'època en què TV3 deia que “feia país” quan sovint tan sols “feia partit”, i els mantres dilacionistes respecte a les reivindicacions de sobirania eren recitats fins a la sacietat pels opinadors orgànics de l'autonomisme, tant de dretes com suposadament d'esquerres, formant un pensament únic catalanista que es traduïa en majories absolutes per a la Convergència autonomista i per al PSOE, el gran gestor i màxima garantia de la continuïtat del règim del 78.

DONCS BÉ, ANALITZANT el que ha estat el discurs i la praxi de determinats líders independentistes els darrers mesos i el desenvolupament de la darrera campanya electoral, hom té la sensació de ser a les portes d'una nova restauració, d'un nou frau a la ciutadania mobilitzada en què tan sols canvien alguns dels papers protagonistes, però no pas el guió dictat per un aparell d'estat franquista que ha perdurat fins als nostres dies. Quan el moment històric reclama una estratègia d'unitat, fermesa, mobilització i passes sòlides per avançar en la construcció d'una República Catalana independent, ens trobem davant una orgia de desconcert, de crides a la desmobilització, de sectarisme i d'oportunisme de baixa volada.

L'INDEPENDENTISME ha guanyat unes noves eleccions i ha demostrat que no és flor d'un dia. Ara toca continuar exigint a les forces guanyadores que estiguin a l'altura de les expectatives que el poble hi ha dipositat i no insisteixin en el camí de retorn a la gàbia per la via morta de l'autonomisme. Treballem, en resum, per evitar allò que l'amic Robert Sabater, batlle de Viladamat, piulava diumenge al vespre: “Finalment i després de diverses propostes, ERC serà el nom definitiu de l'antiga Convergència. Bona nit.”

De set en set

Anna Carreras

Silenci

La meditació transcendental em semblava una col·lonada fins que m'hi vaig posar. El fet que The Beatles i David

Lynch practiquessin aquesta disciplina del cervell va afavorir el meu interès, és clar. Amb més de tres mil anys d'antiguitat, va ser el físic indi Maharishi Mahesh Yogi qui la va començar a difondre l'any 1958. La meditació transcendental té com a objectiu accedir a les reserves d'energia, creativitat i felicitat que romanen estancades a la rebotiga dels nostres cervells atabalats. No som davant cap filosofia excèntrica ni cap secta destructiva. No hi ha control mental per part de ningú. L'Església catòlica no hi dona suport: un motiu més per desvetllar-me la fam. Meditar és una tècnica mental senzilla que consisteix a no pensar en res, repetir un mantra (la paraula que vulgueu), deixar passar els pensaments que s'acostin, fer una bona cirurgia a l'ego i assolir un estat de relaxació plaent i saludable que s'estiregassa una bona estona. Hi destino dues tandes de 15 minuts cada dia: abaixo la llum, em poso còmoda, m'assec amb l'esquena recta i tanco els ulls. Llavors penso que soc la pel·lícula rara de Louis Charpentier. I deixo que aquesta idea flueixi. Pronuncio el mantra. Després recordo que haig de preparar un pastís per vendre. I el pensament es dissol perquè no li presto atenció. I repeteixo el mantra. Respiro fondo i m'adono que la meditació transcendental s'assembla a la poesia. Totes dues ajuden a recuperar l'equilibri necessari per caminar per la corda fluixa de la vida des de la música més anhelada: el silenci. Totes dues, també, em fan mantenir la fretura i l'impuls dins la mitificada calma.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**El Suprem
resol que
Puigdemont
és elegible**

L'alt tribunal espanyol retorna el cas al jutjat però fixa que pot ser candidat el 26-M

**Delgado
marxa
d'un acte a
Mauthausen**

La ministra s'enfada perquè en l'homenatge a les víctimes es recorda els "presos polítics"

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

L'ANC ho fia tot a una DUI

APROVAT El nou full de ruta de l'Assemblea reclama la via unilateral si hi ha majoria de vots independentistes a les urnes
TENS Lamenta la inacció del govern i la desunió sobiranista

Xavi Aguilar
TARRAGONA

L'Assemblea Nacional Catalana atia l'independentisme cap a la unilateralitat per fer efectiva la república. Els socis de l'entitat sobiranista van aprovar ahir amb àmplia majoria el seu nou full de ruta, en què es prioritza la preparació i reclamació d'una DUI, perquè es considera l'escenari "més probable i que permet ser proactiu". El text proposa que, si en unes eleccions al Parlament hi ha més del 50% de vots independentistes, es faci una proclamació solenne de la república catalana davant del món, es publiqui oficialment en el BOPC i en el DOGC, s'abaixi la bandera espanyola de la Generalitat i del Parlament i es demani el reconeixement internacional per esdevenir un estat.

Els dirigents de l'ANC i el miler llarg de socis que van assistir a l'assemblea general ordinària celebrada ahir al Tarraco Arena van fer clams en favor de la unitat de l'independentisme, però alhora van tibar la corda en aprovar mesures que s'allunyen força de les intencions dels principals partits sobiranistes, com ara "deixar en

Les frases

“La unilateralitat no va fracassar l'1-O. El referèndum el vam fer i el vam guanyar”

Elisenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

llibertat els presos polítics i organitzar el retorn dels exiliats”.

Per aconseguir-ho, la presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, té clar que cal "estar preparats per al pròxim embat" i passar a l'acció. "Ara mateix, correm el risc de pensar que, davant tanta repressió, és millor estar quietes i agafar forces. Això ens faria anar enrere, perquè quan estàs agenollat et peguen millor. Dempeus pararem millor els cops", va dir amb referència clara al canvi de discurs d'ERC i JxCat arran de la repressió estatal. L'ANC no només ha endurit el contingut, també el lèxic. Ara, a més de mobilitzacions, accions i protestes, també parla de "lluita no violenta". Amb una majoria independentista, no hi podrà haver "ni excuses ni dubtes", insisteix Paluzie. El document constata que les ins-

titucions i, si cal, la societat civil hauran d'activar el "pla d'organització del territori d'una manera indefinida en compliment de la legislació vigent de l'estat constituït".

El text aprovat ahir per àmplia majoria també critica els principals partits independentistes perquè quan eren al govern van incomplir el mandat de l'1-O i van acceptar *de facto* la legalitat espanyola i l'aplicació de l'article 155. També els retreu que no disposin "d'una estratègia compartida" i denuncia la "falta de lideratge polític institucional".

La baula més feble

"Ja hem pogut constatar que els partits polítics són la baula més feble de l'univers independentista i, si continuen sense arribar a acords per assolir la unitat d'acció, l'ANC proposarà estratègies per sobrepassar-los", assenyala. Entre les quals, es planteja la pràctica d'un "consum responsable" que eviti les empreses de l'Íbex que van "amençar els catalans econòmicament i de manera indigna".

En el seu discurs davant dels afiliats, Paluzie va recordar que el full de ruta de l'Assemblea s'es-

L'assemblea es va fer al Tarraco Arena i va incloure una connexió amb Carles Puigdemont ■ EFE

menta de manera recurrent en el judici al Suprem com si fos la prova d'un delictu. "No els ha servit de res. N'hem aprovat un altre i en farem tants com faci falta", va reblar.

En l'assemblea d'ahir, també es van aprovar sense problemes els comptes de l'entitat, que estan sanejats. L'any passat, l'ANC va acabar amb un superàvit de 360.000 euros i ara acumula un patrimoni d'uns dos milions. Els socis també van donar suport a la gestió del secretariat nacional i, finalment, van aprovar la revisió dels estatuts i del reglament de règim intern. ■

El vot electrònic, un drama

Una de les grans novetats de la jornada havia de ser el vot electrònic mitjançant una aplicació per a mòbil. L'objectiu era agilitzar el procés, però va tenir l'efecte oposat per una evident falta de previsió. Per començar, l'assemblea va començar una hora i quart tard, perquè l'aplicació que havia de comptabilitzar els vots ja presentava problemes. Un cop va arrencar, es va convidar els assistents a fer una prova simbòlica del sistema que s'hauria d'utilitzar més endavant per votar. Per fer-ho fàcil, la idea era

que els assistents responguessin a la pregunta del referèndum de l'1-O. Els presentadors esperaven els resultats de manera immediata, però no van arribar i es va dir que els donarien més endavant, cosa que no va succeir. Quan va arribar l'hora de votar les esmenes del full de ruta, el sistema va fallar estrepitosament i la presidenta de la mesa va haver d'intervenir. "El sistema ens està generant problemes i hem de tornar al vot en paper", va dir. Un contratemps que encara va allargar més la cita.

L'APUNT

Magistrats anticatalanistes

Mayte Piulachs

En el xou judicial d'aquest cap de setmana en què el Suprem ha decidit que l'expresident Puigdemont i els exconsellers Comín i Ponsatí es poden presentar a les eleccions europees, hem descobert un altre magistrat de l'alt tribunal espanyol polititzat fins a la medulla: José Luis Requero Ibañez. L'advocat dels exiliats, Gonzalo Boye, va demanar la seva exclusió de la secció que ha-

via de resoldre el cas del 26-M per la seva animadversió al moviment independentista català, que qualifica de "totalitari" i que té "una particular patologia", en articles en un diari madrileny. Els magistrats, com tots els mortals, tenen prejudicis que han d'intentar no traspuar en les sentències. I la seva llibertat d'expressió també hauria de ser barrada si és injuriosa.

Torra recull la crida a la unitat estratègica

■ Ponsatí alerta que "els pròxims mesos caldrà demostrar qui té el control del territori" amb desobediència civil

X.A.
TARRAGONA

El president de la Generalitat, Quim Torra, es va adreçar als socis de l'ANC amb motiu del dinar posterior a l'assemblea i es va comprometre a "treballar incansablement" per assolir la unitat estratègica independentista que reclama l'entitat liderada per Paluzie. El president va fer una crida als partits independentistes a retrobar-se després de les municipals "per ser capaços d'agafar el camí que ens porti de la manera més ràpida i eficaç cap a la independència".

El cap de l'executiu va agrair a l'ANC que es mantingui "fidel" al mandat de l'1-O i va refermar que comparteixen l'objectiu d'arribar a la independència "sempre per mitjans democràtics i no violents, i amb els actes de determinació que calgui fer". "No em tremolarà el pols quan arribi el moment", hi va afegir.

L'assemblea també va incloure connexions en di-

La reclamació d'unitat d'Elisenda Paluzie al capdavant de l'ANC va ser recollida pel president de la Generalitat ■ EFE

recte amb el president a l'exili, Carles Puigdemont, que des de Waterloo va recordar: "L'ANC de Forcadell i Sánchez va fer possible l'1-O físicament i també com a herència que podem llegir a les generacions posteriors per la victòria de Catalunya contra l'Estat opressor." També es va adreçar al públic la secretària general d'ERC, Marta Rovira, que va fer una crida a aprofitar qualsevol ocasió "per legitimar

la nostra causa a les urnes tantes vegades com faci falta".

També hi va intervenir en directe l'exconsellera d'Ensenyament Clara Ponsatí, que va ser molt més directa: "En els pròxims mesos haurem de demostrar qui té el control del territori a Catalunya, i som els catalans. No farem efectiva la República sense una etapa de desobediència civil efectiva", va dir. ■

BioCultura

Fira de productes ecològics i consum responsable

Barcelona Palau Sant Jordi
9-12 de maig

Organitza

ASSOCIACIÓ VIBATANA

www.biocultura.org

Seguim-hi a fer unitat!

La Revolució Ecològica

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La ministra de Justícia planta la Generalitat en l'homenatge a Mauthausen

■ Delgado abandona l'acte quan la directora de Memòria Democràtica recorda els presos polítics ■ La consellera de Justícia reivindica els drets i les llibertats

Redacció
BARCELONA

La ministra de Justícia, Dolores Delgado, va abandonar ahir un acte d'homenatge en què la Generalitat recordava els deportats republicans durant el nazisme al camp de Mauthausen, a Àustria, després que la directora general de Memòria Democràtica de la Generalitat, Gemma Domènech, recordés Raül Romeva i els altres presos polítics. Durant l'acte sobre l'alliberament del camp d'extermini —en què també hi era present l'exconseller Toni Comín—, Domènech va recordar: “Fa 730 dies que Raül Romeva va col·locar aquesta placa, i ja n'ha passat 440 com a pres polític.” Domènech va afegir que “l'acompanyen en aquesta trista condició de presos polítics membres del govern català i líders de la societat civil”.

Aquestes declaracions van ser interpretades per la ministra de Justícia com “una expressió d'exclusió que topa amb els valors que van sorgir d'aquest camp d'extermini, amb milers d'espanyols que van morir aquí en unes condicions brutals pel fet de ser

La directora general de Memòria Democràtica, Gemma Domènech, ahir ■ EFE

Torra agraeix el record dels presos

El president de la Generalitat, Quim Torra, va agrair ahir el gest que la directora general de Memòria Democràtica, Gemma Domènech, va fer en record dels presos polítics en l'acte d'homenatge de l'alliberament de Mauthausen. “El fet que fa dos anys el conseller Romeva hi fos present i

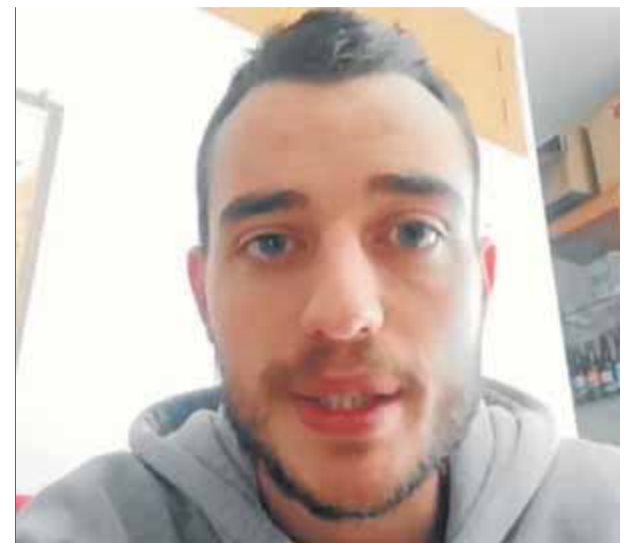
que avui no hi sigui demostra que és un pres polític de l'Estat espanyol, i és un acte de dignitat esmentar-lo i recordar-lo”, va afirmar. El president també va destacar que Catalunya hagi destacat el valor de ser present en l'homenatge als republicans morts al camp d'extermini.

lluitadors i defensors de la democràcia i la llibertat”. La Generalitat va instal·lar una placa el 2017 per recordar les víctimes del na-

zisme. Poc després d'haver abandonat l'acte davant de la placa posada pel govern, Delgado va dipositar un ram de flors davant

d'una altra placa de record als espanyols morts a Mauthausen i va tornar davant de la placa de la Generalitat, on va col·locar un altre ram de flors. “Em sap greu però és la realitat”, va reaccionar Domènech a la marxa de Delgado.

La consellera de Justícia, Ester Capella, va declarar al seu torn: “Per dialogar, cal capacitat i voluntat d'escoltar els altres. El menyspreu per la discrepància està renyit amb l'intercanvi educat de punts de vista. Nosaltres, sempre al costat dels drets i les llibertats.” ■

Jordi Pascual, en el vídeo de YouTube en què relata els fets i reclama llibertat d'expressió per als periodistes ■ EL PUNT AVUI

“Em vaig identificar com a periodista”

■ Jordi Pascual, d'elCugatenc, està imputat pel tall de les vies del 21-F

M. Sardà
SANT CUGAT DEL VALLÈS

“Aquell 21 de febrer, vaig seguir els manifestants, que es van dirigir a l'estació de Sant Cugat dels FGC. Vaig baixar amb ells a les vies i, quan em vaig apartar per fer la fotografia, un mossos em va demanar que m'identifiqués. Li vaig ensenyar el meu carnet de premsa i li vaig comentar que feia la fotografia i m'apartava. Em vaig identificar com a periodista i em va demanar el telèfon i l'adreça, com ja m'havia passat altres vegades, cobrint altres esdeveniments. Els hi vaig dir i vaig seguir fent la meva feina.”

Així va explicar ahir Jordi Pascual, periodista d'elCugatenc, a aquest diari com es van esdevenir els fets pels quals ara es troben imputats ell i deu persones més, d'entre les quals almenys dues no van participar en els fets d'aquella jornada de vaga general.

Pascual i la resta d'imputats han estat citats al jutjat d'instrucció número 7 de Rubí dimecres vinent, a les deu del matí. Una hora abans, hi ha convocada una concentració en defensa de tots els imputats, a les portes del mateix jutjat. Pascual denuncia en un vídeo a YouTube la persecució jurídica que pateixen els periodistes. ■

avança't a l'estiu

gandules, bumbones...

20% fins al 12 maig

cal rei

GIRONA FIGUERES SANT ANTONI GALONGÈ

AIGÜES DE MATADEPERA S.A.

JUNTA GENERAL ORDINARIA DE ACCIONISTAS

Por acuerdo del Consejo de Administración se convoca a los Señores accionistas de esta Sociedad a la Junta General Ordinaria de Accionistas que se celebrará en primera convocatoria a las diez horas del día 17 de junio de 2019, en la sede social, Avda. de les Arenes nº 1 de Matadepera, o, en su caso, en segunda convocatoria, el día 18 del mismo mes, en el mismo lugar y hora, bajo el siguiente Orden del Día:

1. Examen y aprobación, en su caso, de las Cuentas Anuales del ejercicio 2018 y de la gestión del Consejo de Administración.
2. Examen y aprobación, en su caso, de la propuesta de aplicación del resultado del ejercicio 2018.
3. Aprobación y firma del Acta o, en su caso, nombramiento de interventores.

A partir de la publicación de la convocatoria, los accionistas podrán examinar en el domicilio social y obtener, de forma inmediata y gratuita, la entrega o envío de las Cuentas Anuales (balance, cuenta de pérdidas y ganancias y memoria) y, hasta el séptimo día anterior al previsto para la celebración de la Junta, a solicitar cuantas informaciones o aclaraciones estimen precisas acerca de los asuntos comprendidos en el orden del día o a formular por escrito las preguntas que consideren pertinentes.

Matadepera, 27 de marzo de 2019. El Secretario del Consejo, D. Avel·lí Martorell i Estrenjer.

865308-12098470

INMOBILIARIA MINA S.A.

JUNTA GENERAL ORDINARIA DE ACCIONISTAS

Por acuerdo del Consejo de Administración se convoca a los accionistas de esta Sociedad a la Junta General Ordinaria que se celebrará, en primera convocatoria, a las trece horas treinta minutos del día 26 de junio de 2019, en la sede de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Serveis de Terrassa, C/ Blasco de Garay nº 29-49 de esta ciudad, y, en su caso, en segunda convocatoria el día 27 del mismo mes y en el citado lugar y hora, bajo el siguiente Orden del Día:

- 1.- Examen y aprobación, en su caso, de las Cuentas Anuales (balance, cuenta de pérdidas y ganancias y memoria) correspondientes al ejercicio 2018, de la gestión del Consejo de Administración de la Sociedad y del importe máximo de la remuneración anual de sus miembros en su condición de tales.
- 2.- Examen y aprobación, en su caso, de la propuesta de aplicación del resultado del ejercicio 2018.
- 3.- Cese y nombramiento de consejeros.
- 4.- Aprobación y firma del Acta o nombramiento de interventores.

A partir de la publicación de la convocatoria, los accionistas podrán obtener de forma inmediata y gratuita la entrega o envío de las Cuentas Anuales (balance, cuenta de pérdidas y ganancias y memoria) y, hasta el séptimo día anterior al previsto para la celebración de la Junta, a solicitar cuantas informaciones o aclaraciones estimen precisas acerca de los asuntos comprendidos en el orden del día o a formular por escrito las preguntas que consideren pertinentes. Terrassa, 27 de marzo de 2019.- El Secretario del Consejo, D. Avel·lí Martorell Estrenjer.

865308-12098460

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

Suprem: Puigdemont, Comín i Ponsatí són elegibles

■ L'alt tribunal retorna als jutjats de Madrid els recursos, tot i que ja avança que els tres polítics catalans poden ser candidats en les europees ■ “Estar en rebel·lia no és motiu d'exclusió”, sosté

El president Torra, amb els tres primers candidats de la llista de Lliures per Europa, Puigdemont, Comín i Ponsatí, a Brussel·les, dijous passat ■ ACN

Mayte Piulachs
BARCELONA

Resolució insòlita. El Tribunal Suprem va dictar ahir que són els tres jutjats contenciosos administratius de Madrid els que han de resoldre els recursos de l'expresident Carles Puigdemont i els exconsellers Toni Comín i Clara Ponsatí i de JxCat contra la resolució de la Junta Electoral Central (JEC) d'excloure'ls de la llista de Lliures per Europa (Junts) en les eleccions del 26-M, a petició del PP i Cs. Tot i la seva inhibició, el Suprem resol el fons jurídic i afirma que els tres polítics són “espanyols elegibles” perquè la “situació de rebel·lia” en què es troben no és motiu per apartar-los, segons indica la llei. El mateix criteri defensa la fiscalia.

L'expresident de la Generalitat Carles Puigdemont va assegurar ahir que la seva candidatura “ha guanyat per primera vegada en camp contrari”, referint-se a la resposta

del Suprem. En una roda de premsa a la seu de JxCat, Puigdemont, en videoconferència des de Waterloo, va sostenir: “Que abandonin tota esperança els que creguin que ens vanceran retorçant el dret.” Segons Puigdemont, el que ha passat és “impropi” d'una democràcia lliure, i va lamentar que se'ls hagi volgut perjudicar. Per això va demanar el vot a la ciutadania per passar de ser “elegibles” a “elegits” i denunciar les “mancances democràtiques” de l'Estat espanyol i posar a l'agenda europea el dret a decidir. L'advocat dels exiliats, Gonzalo Boye, va avançar que un cop els jutjats els donin la raó, utilitzaran “tots els instruments jurídics” per exigir “responsabilitats” davant d'uns fets “tan greus”. Boye també va afirmar que, al final, també els donaran la raó en la immunitat dels polítics catalans.

La resolució va ser aprovada per unanimitat per

Trias, avui en el judici contra els independentistes

La societat civil, de testimoni

■ El judici contra els independentistes catalans es pren avui amb la declaració d'una dotzena de testimonis, sol·licitats per les defenses i que representen diferents membres de la societat civil catalana, que van participar en la mobilització del 20-S i en el referèndum de l'1-O. Així, avui declararan l'exalcalde de Barcelona Xavier Trias (PDeCAT); el responsable de la Crida Nacional per la República, Antoni Morral, i el secretari general de CCOO, Javier Pacheco, entre d'altres.

quatre magistrats de la secció quarta de la sala tercera del Suprem (Jorge Rodríguez-Zapata, Pablo Lucas Murillo—el ponent—, Celsa Pico i el qüestionat José Luis Requero), amb el president de la sala tercera del Suprem, Luis María Díez-Picazo. Els magis-

Insults homòfobs a l'alcalde de Sitges

■ L'Audiència de Barcelona jutjarà avui un veí de Sitges per haver insultat l'alcalde del municipi, Miquel Forn (PDeCAT), per la seva condició homosexual. El cas es remunta a l'octubre del 2017, quan l'acusat va escriure a la pàgina de Facebook de l'Ajuntament de Sitges un seguit de comentaris homòfobs: “Ja sap com acabarà el seu novio Carles Puigdemont? Li portarà vostè tabac a la garjola amb els diners dels sitgetans? Li deixarà el seu cul perquè gaudeixi sexual-

ment en un vis-a-vis a Soto del Real?” L'alcalde va denunciar els fets, però va retirar la denúncia perquè l'home va disculpar-se públicament i en privat. Amb tot, la fiscalia, davant la gravetat dels insults i del seu càrrec, ha mantingut l'acusació i demana que se'l condemni a nou mesos de presó i a una multa de 2.400 euros per un delictes contra els drets fonamentals. La fiscalia considera que l'acusat va escriure els seus comentaris a Facebook per “perjudicar la dignitat” de Miquel Forn, “menyspreant” la seva orientació sexual.

trats de la secció quarta Segundo Menéndez, impulsor del vot particular a favor de Puigdemont, i Antonio Jesús Fonseca, n'han estat exclosos perquè formen part de la JEC.

Així, en la interlocutòria s'ordena el retorn “de manera urgent” de les cau-

ses al jutjat contenciosos administratiu 2 de Madrid, així com al 9 i al 21, on van recaure els recursos dels polítics independentistes i de JxCat, i alhora els ordena que han de resoldre “de manera immediata sobre el fons de l'assumpte” i seguint “el que s'ha exposat

en els raonaments anteriors”. En concret, en el fonament quart de la resolució, la secció resol el fons jurídic d'aquest cas i precisa que “el dret de sufragi passiu és un dret fonamental que l'article 23 de la Constitució reconeix a tots els ciutadans espanyols, i per tant, també als senyors Puigdemont i Comín i a la senyora Ponsatí”. Hi afegeix que “només se'ls pot excloure del seu exercici si, conforme a l'article 6.2 de la llei orgànica del règim electoral general (LOREG), estan immersos en una causa d'inelegibilitat”, com ara una sentència, tot i que no sigui ferma, en què se'ls retiri el sufragi passiu. I conclou: “Entre les causes que preveu la LOREG no figura estar en rebel·lia, com ho estan els recurrents. Així, doncs, com a ciutadans espanyols tenen dret a presentar-se com a candidats en les properes eleccions al Parlament Europeu.” Hi afegeix que “és doctrina reiterada” la que subratlla que les causes d'inelegibilitat “han de ser interpretades restrictivament” i que “els dubtes en aquesta matèria han de ser resolts de la forma més favorable a l'efectivitat dels drets fonamentals”.

Tot i aquesta resposta, el Suprem sosté que l'article 49 de la LOREG fixa clarament que és un jutjat contenciosos el que ha de resoldre els recursos contra decisions de la JEC, i no pas l'alt tribunal espanyol. El jutjat contenciosos 2 de Madrid va derivar dissabte passat la causa al Suprem per evitar “contradiccions” entre els tres jutjats que tenen els recursos. “No és un caprici formalista: és una condició ineludible per fer efectiu el dret fonamental al jutge ordinari predeterminat per llei”, sosté la secció quarta del Suprem per justificar que derivi el cas al jutjat.

A més, la secció quarta qualifica d’“extravagant” la decisió de JxCat de presentar recursos en tres instàncies. I, davant les crítiques de Boye que el sistema electoral espanyol és “obscur” i no segueix patrons europeus, el Suprem sosté: “El règim electoral espanyol, així com l'administració i els jutjats i tribunals encarregats de resoldre recursos, actuen des de fa més de 40 anys amb una extraordinària pulcritud i eficàcia.” ■

#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

L'evolució del vot independentista i sobiranista des del 2010

ELECCIONS	CiU	ERC	JxSí	CUP	CDC**	JxCat	SI	Reagrupament	Front Republicà	TOTAL INDEPENDENTISTES
*Catalanes 2010	1.202.830 38,43%	219.173 7%	-	-	-	-	102.921 3,29%	39.834 1,27%	-	1.564.758 49,99%
*Estats 2011	1.015.691 29,35%	244.854 7,07%	-	-	-	-	-	-	-	1.260.545 36,42%
Catalanes 2012	1.116.259 30,71%	498.124 13,7%	-	126.435 3,48%	-	-	46.838 1,29%	-	-	1.787.656 49,18%
Europees 2014	549.096 21,84%	595.493 23,69%	-	-	-	-	-	-	-	1.144.589 45,53%
Catalanes 2015	-	-	1.628.714 39,59%	337.794 8,21%	-	-	-	-	-	1.966.508 47,8%
Estats 2015	-	601.782 16%	-	-	567.253 15,08%	-	-	-	-	1.169.035 31,08%
Estats 2016	-	632.234 18,18%	-	-	-	483.488 13,90%	-	-	-	1.115.722 32,08%
Catalanes 2017	-	935.861 21,38%	-	195.246 -4,46%	-	-948.233 21,66%	-	-	-	2.079.340 47,5%
***Estats 2019	-	1.015.355 24,59%	-	-	-	497.638 12,05%	-	-	113.008 2,74%	1.626.001 39,38%

ELECCIONS	ICV-EUIA	Catalunya Sí que es Pot	En Comú Podem	Unió Democràtica de Catalunya	TOTAL SOBIRANISTES	INDEPENDENTISTES + SOBIRANISTES
Catalanes 2010	230.824 7,37%	-	-	-	230.824 7,37%	1.795.582 57,36%
Estats 2011	280.152 8,09%	-	-	-	280.152 8,09%	1.540.697 44,51%
Catalanes 2012	359.705 9,90%	-	-	-	359.705 9,90%	2.147.361 59,08%
Europees 2014	259.152 10,31%	-	-	-	259.152 10,31%	1.403.741 55,81%
Catalanes 2015	-	367.613 8,94%	-	103.293 2,51%	470.906 11,45%	2.437.414 59,25%
Estats 2015	-	-	929.880 24,72%	65.388 1,74%	995.268 26,46%	2.164.303 57,54%
Estats 2016	-	-	853.102 24,53%	-	853.102 24,53%	1.968.824 56,61%
Catalanes 2017	-	-	326.360 7,46%	-	326.360 7,46%	2.405.700 54,96%
***Estats 2019	-	-	614.738 14,89%	-	614.738 14,89%	2.240.739 54,27%

*CiU no s'hi presentava encara com a opció independentista. **CDC es va presentar a les estats del 2015 com a Democràcia i Llibertat, amb Demòcrates i Reagrupament. *** Falta incorporar el recompte del vot per correu

L'independentisme es fa fort en les estats

■ Creix set punts el 28-A i frena l'habitual fuga de vot republicà en els comicis espanyols, ja que en perd la meitat que en l'últim cycle electoral ■ ERC ha guanyat vots en cada cita des que va tocar fons el 2010

Oscar Palau
BARCELONA

El vot independentista s'ha instal·lat definitivament en la centralitat política. És una de les conclusions que es pot extreure d'una anàlisi més acurada dels resultats del 28-A, unes eleccions estats en què l'eix ha començat a canviar per a una bona part de l'electorat que, segurament per primer cop, ha votat més en clau catalana que no pas espanyola. I és que la tradicional fuga de vot que, respecte a unes eleccions al Parlament, es produïa en els comicis al Congrés des de les forces d'obediència estrictament catalana a altres d'estats, el 28-A hi ha continuat sent, però s'ha esmorteït com mai, fins a reduir-se a la meitat en comparació amb l'anterior cycle electo-

ral. Així, respecte a les plebiscitàries del 27-S, quan va obtenir 1,96 milions de vots, l'independentisme havia perdut 800.000 sufragis en les eleccions a corts de tres mesos després, més de 850.000 si es pren de referència la repetició electoral del juny del 2016. Aquesta fuga, en canvi, ara s'ha frenat fins a tot just els 450.000 vots, des dels vora 2,1 milions per la República de les últimes catalanes el 21-D.

L'independentisme, doncs, consolida posicions a l'alça, i ho fa sobretot rescatant suport dels comuns, a qui havia anat a parar gran part del vot útil en les dues anteriors cites estats. I això ho aconseguix el republicanisme malgrat les dificultats que ha tingut ara per fer-se sentir enmig d'un escenari mediàtic polaritzat entre

el tripartit ultra i un PSC-PSOE que ha estat el nou gran receptor de vot útil; en un moment de discreta mobilització popular tot i el judici en marxa al Suprem, i amb poca obra de govern de què, menys d'un any després d'aixecar-se el 155, pugui fer gala l'executiu independentista, en minoria al Parlament i amb alguns fronts interns i externs oberts, com les traves judicials, que n'han dificultat i eclipsat la gestió quotidiana.

Els 1,6 milions de vots independentistes el 28-A, amb tot, són mig milió més que en les últimes estats, respecte a les quals el percentatge creix més de 7 punts, des del 32% fins a vorejar el 40%. No cal dir que això suposa el rècord en unes espanyoles, en números absoluts i relatius, malgrat que la participa-

L'autodeterminació supera el 50%

Si, als vots independentistes, s'hi sumen els més de 600.000 que van rebre els comuns, resulta que el suport explícit al sobiranisme, que defensa un referèndum d'autodeterminació reconegut per a Catalunya, consolida posicions respecte a les últimes eleccions, i voreja el

55%, també amb més vots que mai en unes espanyoles. Els percentatges sobiranistes, de fet, sempre han estat entre el 50 i el 60% des que va començar el procés, sense comptar els votants d'altres partits, sobretot el PSC, que també s'hi mostren favorables en totes les enquestes.

ció, del 77,59%, també va créixer espectacularment respecte a les del 2016, fins a 12 punts, per situar-se en nivells molt similars al 27-S i només superats en poc més de 3 punts per la històrica mobilització del 21-D. En unes eleccions al Congrés, de fet, cal remuntar-se a les de 1982, que van enlairar Felipe González, per veure-hi tanta participació. Un fet, doncs, que fa

callar del tot els que paraven d'una suposada Catalunya silenciosa de vot unionista. Encara més, si hi era ha desaparegut i fins i tot han canviat les tornes, ja que si algun vot s'ha quedat ara a casa podria ser més aviat del bloc independentista.

Si s'agafa la seqüència històrica des del 2010, en les primeres eleccions després de la sentència de l'Es-

tatut –i sense incloure-hi les municipals, amb dinàmiques del tot particulars–, es poden veure amb claredat les convulsions que el procés ha provocat en els partits independentistes i sobiranistes, que s'han arribat a presentar sota 13 sigles diferents.

Amb el mateix cop d'ull es pot veure com l'hegemonia electoral de CiU en començar el procés s'ha trencat com ho ha fet la coalició, primer cap a llistes de CDC i després cap a un JxCat que ha conservat mig milió de vots, amb el parèntesi unitari de Junts pel Sí el 2015 que ERC ja no ha volgut tornar a repetir. Els republicans són, de fet, els grans artífexs del creixement independentista, ja que, després de tocar fons el 2010 amb tot just 200.000 vots i el 7% dels sufragis, han guanyat suport aritmèticament en totes les cites electorals des de llavors, descrivint una corba perfecta a l'alça fins al gairebé 25% del 28-A, quan van quintuplicar la xifra inicial i van superar el milió per assolir les xifres de la CiU del 2011. La irrupció de la CUP, que va recollir en part un perfil fins llavors abstencionista que ara ha intentat cobrir el Front Republicà, completa una foto sobiranista que encara no sembla del tot consolidada. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Cap de llista de Barcelona és Capital

Jordi Graupera

“Posarem el nostre capital polític a retirar l'Estat de Barcelona”

COM • “Obrirem conflictes polítics per reclamar els edificis del front marítim, la Zona Franca, la zona maritimoterrestre o que es construeixi l'Iter” **ATURATS** • “Colau no ho ha fet perquè electoralment no li convé que es faci evident que estem en una ciutat ocupada” **LLISTES** • “La unitat sense poder debatre el que volem fer només pretén tapar la discrepància”

Joan Rueda
BARCELONA

Les enquestes, a hores d'ara, no els donen gaire bones perspectives. Hi creu? Quina és la perspectiva de Barcelona és Capital?

En el moment en què estem és molt difícil predir què passarà. Les lleialtats s'han trencat. I en el cas d'una formació nova, encara és molt més difícil. El nostre no és el joc de les enquestes i no adaptem el nostre discurs a la demoscòpia; intentem obrir un espai nou i això ens obliga a fer passos cap a coses no fetes o no dites. Si ho fem bé, la gent vindrà.

Però alguna expectativa deuen tenir. Nosaltres ens movem per indicadors digitals, la relació entre el que fem i qui ens interactua, i tots els indicadors són de creixement.

Si entren a l'Ajuntament, quin serà el seu paper amb vista a la governabilitat? Depèn. Nosaltres no farem alcalde a ningú que no estigui a favor del dret a l'autodeterminació i la independència. Ara, com fa aquest moviment des de l'inici, les decisions les prendrem col·lectivament, no en la foscor d'uns despatxos, a canvi de favors. Tota la negociació serà pública. Defensant això, estarem oberts a facilitar la governabilitat i a acceptar idees, vinguin d'on vinguin, que puguin ser bones per a la ciutat.

Hi ha propostes de pactes postelectorals entre els independentistes. Hi creu?

Tots sabem que dins l'espai independentista hi ha discrepàncies i el problema no és que la gent no estigui disposada a col·laborar, el problema és que no hi ha hagut un espai, lleial, on dirimir les diferències, les prioritats... la unitat sense poder debatre el que volem fer només pretén tapar la discrepància. El sobiranisme ha d'entendre que això el converteix en un espai decadent. El pacte que es podia fer era el de les primàries, perquè ens permetia dirimir les nostres diferències, de cara, i que la gent triés a qui volia per encapçalar aquest moviment. Si haguéssim fet això, el candidat sorgit era automàticament alcalde de Barcelona. Ara, el que veiem és el mateix que veiem des del 2012, una batalla per l'hegemonia dins l'independentisme entre ERC i JxCat.

Buscaven la unitat i acabaran lluitant entre quatre.

Jo sempre he explicat que la unitat per ella sola és dolenta, perquè es basa només en la lleialtat i, llavors, qualsevol discrepància és vista com una deslleialtat. Això pot ser útil en un moment donat, però si s'allarga en el temps, evita que apareguin idees noves, i passa el que està passant, que és un moviment mancat d'idees. Ara, si no era possible, com a més racons electorals arribem i més viva sigui la conversa, millor.

Però hi ha el risc que es quedin amb un percentatge del 4,5% de vots i restin re-

gidors al sobiranisme.

No exactament. A les municipals, no es reparteixen regidors automàticament, i jo penso que aquesta por ja està trencada, l'espai que nosaltres representem ja existeix, ja hi és. Un espai a l'Ajuntament val entre 30.000 i 40.000 vots, i si mires les nostres mobilitzacions, la gent que ha participat al procés de primàries, ja hi són. És el contrari. Ara ERC es debat entre obrir-se cap als comuns i el PSC, per això canvien Maragall per Bosch. L'única manera de garantir que ERC segueixi en la línia independentista és que hagi de cercar el suport independentista.

L'ANC ha fet un comunicat on crida, com fa en totes les eleccions, a votar partits independentistes que compleixin una sèrie de condicions. Això s'ha interpretat com que li han retirat el suport.

Han fet el que vam pactar. L'acord de l'agost amb l'ANC era que donaven suport logístic a les primàries per tal de garantir que eren neutrals, i prou. L'ANC ha de ser transversal, ha de ser un lloc on la gent d'ERC, de Junts, de la CUP, la nostra, s'hi senti còmoda i pugui debatre. L'ANC ha de poder fiscalitzar el que fan els polítics. Ara, l'ANC posa unes condicions i nosaltres som els únics que les complim totes.

Proposen atacar l'emergència d'habitatges que viu Barcelona usant locals buits. Com es fa això?

Les propostes en habitatges les repartim

JUANMA RAMOS

entre curt, mitjà i llarg termini. Els grans problemes de Barcelona, tots, tenen uns trets comuns: són urgents de resoldre però les seves solucions no són a curt termini; això vol dir que anem amb 20 o 30 anys de retard en algunes polítiques. I nosaltres no volem fer ni com els processistes ni com els comuns, que fan promeses com si les coses es poguessin solucionar amb una signatura de l'alcalde en 24 hores. Els problemes són complexos. A curt termini, de les accions que es poden fer per reduir la pressió sobre l'habitatge, una és que a Barcelona hi ha com a mínim 14.000 locals comercials que fa més de dos anys que estan buits. Tant les associacions de comerciants com les de gent gran estan demanant que alguns d'aquests baixos es puguin convertir en habitatge ja que això genera vida als carrers. La llicència en precari et permet canviar l'ús del local a habitatge, amb unes condicions d'habitabilitat. Això permetria experimentar aquesta idea, que alguns d'aquests locals en algunes zones es convertissin en habitatge. A més, es pot fer, en alguns d'aquests, una expropiació de l'ús, no de la propietat. Hi ha 40.000 persones en llista d'espera per a un habitatge social, els centres per a sense-sostre estan saturats, augmenta el barraquisme... hi ha un problema greu i així pots generar pisos zero per a gent que pugui començar a aixecar la seva vida. A més, alguns dels locals poden ser directament habitatge social mentre duri aquesta emergència. Un cop acabi, es pot revertir la llicència. Ens agrada la

Un filòsof sorgit del procés de primàries

Doctor en filosofia, periodista i, ara també, polític, Jordi Graupera va guanyar, el desembre de l'any 2018, el procés de primàries impulsat per l'Assemblea Nacional Catalana amb la intenció de provocar una llista única de l'independentisme. La realitat és que en aquestes municipals a Barcelona hi concorreran quatre llistes independentistes. Graupera va obtenir 7.715 vots en les primàries amb més participació que ha celebrat mai cap partit a Barcelona, amb 10.000 votants. L'entrevista es va fer a la plaça de la Virreina, a Gràcia, molt a prop del lloc on té la seu electoral, a la cruïlla entre Llibertat i Fraternitat, potser una premonició. Amb 38 anys acabats de fer, casat i amb dues filles –que el dia de l'entrevista no l'havien deixat dormir gaire–, Graupera intenta l'assalt a l'alcaldia sense la xarxa dels partits tradicionals.

A Barcelona hi ha 14.000 locals comercials buits que poden canviar d'ús i ser habitatges en aquesta situació d'emergència

proposta perquè genera una gran borsa d'habitatge social però sobretot perquè és rectificable. Això és una cosa que ens obsessiona molt a nosaltres, que les polítiques es puguin provar, quantificar, i fer-les si van o rectificar si no van.

Proposen augmentar el lloguer social. El lloguer social a Barcelona està entre l'1 i el 2%, una xifra ínfima comparada amb el 17% de París o el 40% d'Amsterdam o Viena. Fer habitatge públic de propietat, com s'ha fet tradicionalment, és un tret al peu: això vol dir privatitzar l'habitatge públic. Proposem fer 150.000 habitatges, a anys vista, escampats per la ciutat i l'àrea metropolitana, i usant eines que evitin crear guetos, com el dret de tanteig i retracte, però com ha fet París, no Barcelona. L'alcaldesa Anne Hidalgo ha comprat edificis sencers, amb els llogaters, els ha posat el preu públic adequat i ho ha pogut fer arreu de la ciutat.

Que el discurs sobre la seguretat de Manuel Valls hagi reeixit és culpa d'Ada Colau, que ha deixat aquest forat obert

Com s'ha arribat al punt que es consideri la seguretat el principal problema? Per una barreja de factors. Un és la negligència dels comuns, un espai que no esperava guanyar i que tenia un prejudici contra l'ordre públic. Un grup que va retirar la policia dels llocs conflictius amb l'excusa de les competències perquè no volien titulars que la policia s'excedia en alguna cosa. El fet és que no hi havia una idea de seguretat, i per això no han fet res. Bé, sí, retirar la condició del nivell C de català per accedir a les noves places gràcies a un acord amb el PP. A això se li suma la complexitat de les grans ciutats, cada cop amb més gent, i el creixement dels discursos autoritaris. La suma de les tres coses fa que la seguretat s'hagi convertit en un problema fonamental. I ara, a finals de mandat, fins i tot ells han entrat en el discurs del populisme punitiu, fer creure a la gent que la seguretat depèn de com d'agressiva és la policia... que

Els manters són una bona notícia ja que envien el missatge que no volen delinquir. Cal regular-ho donant llicències

això ho faci Manuel Valls és lògic perquè és la història de la seva carrera política. En realitat que el discurs de Valls hagi reeixit és culpa de Colau, que ha deixat aquest forat obert.

Què cal fer amb els manters?

Els manters són una bona notícia per a la ciutat perquè qui opta per fer venda ambulants envia el missatge que no vol delinquir. És una gent que ve amb unes condicions de desesperació i que opten per una forma de guanyar diners perillosa, perquè ho fan al carrer, amb gent que els està en contra, amb accions policials... però eviten caure en la delinqüència, i volen viure del comerç, com tothom al món, de la venda d'idees o de productes. Ara, això és un problema per a la ciutat, d'ocupació d'espai públic, de competència als comerciants que paguen impostos... Ara, els pots reprimir si ofereixes una alternativa; si reprimeixes sense al-

ternativa, l'únic que fas és empènyer els manters cap a capes més profundes d'il·legalitat. És generar un problema més gran per d'aquí a uns anys. Creure que només amb repressió ho solucionaràs és populisme punitiu i és mentida.

I doncs?

Doncs el que fan a les grans ciutats del món: donar llicències a la venda ambulants. Com que l'Ajuntament no té competències en immigració, no ha de qüestionar l'estatus migratori. A canvi d'una taxa tens permís. Ara, amb unes condicions: sense mantes a terra, sense grans concentracions, a distància de determinats comerços, pagant la taxa, amb un producte legalment adquirit. Així els dones una alternativa i això et permet, si s'incomplixen les condicions, reprimir.

Llegint les seves propostes, es té la sensació que volen canviar la Guàrdia Urbana com un mitjà.

Si les policies de les grans ciutats del món s'estan transformant, no pot ser que la de Barcelona no. I no ho fa perquè no hi ha direcció política. Ara hi ha l'oportunitat gràcies a la nova llei que els permet jubilar-se abans. Hem de decidir quants agents volem, però també amb quina qualificació, en el tema del català, però en tots els altres àmbits. Nosaltres no som partidaris, com fan tots, de posar un número de guàrdies urbans necessaris, un número que no se sap d'on surt. Nosaltres volem analitzar districte a districte. Ara passa que es desplacen efecti-

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ELECCIONS

us al Raval o la Barceloneta i, per tant, hi ha un cotxe patrulla de nit per a tot el districte de Sants. Les ràtios s'han de fer districte per districte. A més, cal incorporar les innovacions tecnològiques. I també cal parlar de competències, ja que aquesta administració s'ha caracteritzat per llegir-les de manera restrictiva, per fer el mínim de coses, i dir sempre que és responsabilitat dels altres. No podem tenir una Guàrdia Urbana tan desconectada dels Mossos i no pot ser que no tinguin unitats d'investigació, tot i que són els que coneixen el terreny.

Aquests problemes de seguretat, de convivència, també tenen a veure amb el model turístic?

El turista, i això passa arreu i també ho fem nosaltres quan anem fora, té una mirada de consum, del plaer estètic. I això genera conflictes amb els veïns, que estimen i volen conservar la ciutat, i qui ve només a disfrutar. Però el problema de Barcelona és que el 90% dels turistes es concentren al 15% de la ciutat.

I això, com s'arregla?

S'ha esponjar el turisme. Si hem d'obrir un segon Macba, no ha d'anar a Ciutat Vella, allò ja és un aparador cultural. Els equipaments d'interès global han d'anar on millorin les externalitats; si hem de fer un segon Macba, ha d'anar a Nou Barri o a l'àrea metropolitana, o per què no a Badalona o l'Hospitalet? No només hem d'expulsar el que no ens agrada, també el que ens agrada. I has d'aconseguir no dependre d'una manera tan radical del turisme. Ara el 12% del PIB en depèn de manera directa i la indirecta és impossible de calcular.

I cap a on s'ha de desplaçar aquest eix?

Cap a la recerca, la innovació i les noves tecnologies. Barcelona podria ser la capital del desenvolupament tecnològic contra el canvi climàtic, per exemple. Té totes les condicions, climàtiques, per atreure talent, les universitats, els centres de recerca. Si fas això, i depens menys del turisme, et pots permetre ser més selectiu, cosa que no vol dir només turisme ric. Turisme de qualitat també és el motxiller que entén la ciutat, com Barack Obama quan va venir.

Parlen d'una oferta genuïna.

El model turístic de Barcelona neix amb els Jocs Olímpics. És un moment en què el món et mira i ho has d'aprofitar. Tòquio va mostrar que feia servir tecnologia a casa i els japonesos es van menjar el mercat. Atenes no va mostrar res i així els va anar. Barcelona va dir: mireu quina ciutat més bonica. El discurs de Maragall va ser: sigueu hospitalaris, guies turístics, obriu-vos. Vam empaquetar el nostre patrimoni de tot tipus i el vam vendre com una mona de Pasqua. El que has de fer és desenterrar el significat de la ciutat, de cada element de patrimoni, donar-li valor. Si pots fer això, passa un fenomen: que la potència cultural de la ciutat t'obliga, com a turista, a preguntar-te sobre tu mateix, sobre què estàs fent amb la teva vida, i això et frena a l'hora d'orinar al carrer.

Proposen reduir els apartaments turístics però també que la gent pugui llogar casa seva. Com es fa compatible?

JUANMA RAMOS

Els apartaments turístics han de reduir-se. A la Barceloneta, per exemple, en teoria en toquen uns 80 i n'hi ha 1.000. Això ha de decaure. I s'han de posar les mesures perquè dels perjudicats que pugui crear el sector, se'n faci càrrec el propi sector. Potser la solució és el conserge, una taxa més gran... cal acabar d'afinar. Una cosa és, doncs, el lloguer del pis i l'altra, el d'una habitació. En això, hi ha un buit legal que ara es vol solucionar. En altres països, hi ha una obertura de permissibilitat, amb uns dies o zones concretes. Això fa que l'Ajuntament pugui recaptar uns diners que es poden dedicar a solucionar problemes que provoca el propi sector. Per altra banda, jo crec que el lloguer d'una habitació és millor que el d'un pis: en una habitació el propietari hi és i això facilita el contacte entre el barceloní i el turista, rebaixa les festes, els incidents... i això genera turisme de qualitat.

Plantegen un peatge per entrar a Barcelona. Calen més peatges?

La qualitat de l'aire és una de les prioritats del nostre programa. És més, en qualsevol acord a què puguem arribar a l'Ajuntament, aquest punt serà al cor de la negociació. El peatge de congestió s'ha provat en altres països del món i és la forma més barata, ràpida i efectiva per reduir la contaminació i la congestió que hi ha a la ciutat. En altres llocs, en només un any d'aplicació es redueix fins a un 30% la circulació i fins a un 50% el nombre de malalties respiratòries infantils. I això és una salvatjada. Sabem que un peatge per si sol també genera problemes, i per això el plantegem de la següent manera: tots els diners recollits

van a la promoció del transport públic i en particular al que ha de substituir els cotxes que no poden entrar a Barcelona, l'autobús interurbà. I segon, el model d'Estocolm, un any després de la seva implementació es fa un referèndum. Allà, tothom hi estava en contra, però un any després es va votar i va guanyar que continués. Això també passa a les pacificacions. Ara estem a la plaça de la Virreina, la primera superilla de la història es va fer a Gràcia. A Barcelona n'hi ha 15 o 16, a Portal de l'Àngel, a Enric Granados... Totes han estat polèmiques, però algú voldria ara els cotxes per Portal de l'Àngel o Enric Granados? En la lluita per la qualitat de l'aire, hem de facilitar els vehicles sense emissions, facilitar la mobilitat sense cotxes, amb intercanviadors de mitjans de transport, generar mes verd urbà...

Parlen de reformar tota la façana litoral però de reclamar tots els edificis a l'Estat. Això té futur?

El front marítim des de Colom fins al Palau de Mar és espectacular, i ple d'edificis amb valor patrimonial. Aquest espai seria ideal com a façana de les noves indústries, les tecnològiques, de la ciència, de la recerca, de la creativitat, també de l'art. Seria lògic que fossin l'aparador del nou comerç de la ciutat, el de les idees, igual que ho van ser de la potència marítima. És simbòlic, però on ara hi ha els edificis del poder de control de l'Estat sobre la ciutat hi ha d'haver els edificis d'alliberament.

Com?

Jo no crec que la política es redueixi només a una qüestió de competències. És

evident que importen, però també importa el teu capital polític. Colau, per exemple, ha posat el seu capital polític al fet que l'Estat regulés el preu del lloguer. Fins i tot quan s'han d'aprovar els pressupostos, la campanya que fa Colau és per pressionar els partits que tenen presos. Cap de les dues coses eren de la seva competència, però va posar el seu capital polític al servei d'això. Nosaltres posarem el nostre capital polític a retirar l'Estat de Barcelona. La presència simbòlica i la presència física. I obrirem tots aquests conflictes polítics amb l'Estat, sempre hi ha alguna cosa a negociar, l'important és què vols. Nosaltres volem els edificis del front marítim, volem la zona maritimoterrestre, aquesta zona que es reserva l'Estat per seguretat, entre el mar i la ciutat. Una part d'aquesta zona, segons va publicar el BOE l'any 2009, ja hauria hagut de tornar i no ha tornat. Aquest espai ens permetria crear nous barris, barris moderns, basats en el transport públic i no en el cotxe, en la construcció eficient, en el teixit de petit comerç... Un altre exemple, l'Iter. L'Estat havia de construir un edifici emblemàtic per acollir un dels projectes energètics més importants de la història de la humanitat. En el mandat de Trias es va cedir un local per fer-lo, al davant del museu de ciències naturals. Què hi ha? Barraqisme. Colau hauria de recordar el compromís signat i obrir un conflicte polític amb l'Estat. Per què no ho fa? Perquè qualsevol conflicte amb l'Estat alimenta el marc que hi ha un conflicte d'ocupació de la ciutat, i com que electoralment no els convé que es faci evident que estem en una ciutat ocupada, doncs anem perdent llençols en cada bugada. Nosaltres convertirem això en el centre de la nostra conquesta per alliberar la ciutat. L'Estat controla entre un 20 i un 30% de la ciutat.

Hi ha més exemples?

La Zona Franca. A Barcelona hi havia d'haver un port franc, com Hamburg, una zona on no es paguen taxes, cosa que genera un *hub* de comerç. No s'ha fet mai, però la zona reservada es va mantenir controlada per l'Estat. Tot això s'ha de fer evident al ciutadà de Barcelona. El gran fruit de l'alliberament nacional és Barcelona perquè l'emmordassament de Barcelona el que provoca és que no es puguin dir les coses.

Si l'aventura no li surt bé, hi haurà segona part?

Jo no soc partidari d'elaborar plans per a les coses que no surten bé; no m'he parat a pensar què faré amb la meua vida si les eleccions no surten bé. El que sí que sé és que jo he pres una determinació: igual que ara fa 12 anys vaig decidir que volia adquirir la millor formació possible en el meu camp perquè volia fer carrera política i no la volia fer amb els instruments que tenia, ara he decidit dedicar els propers anys de la meua vida a Barcelona, perquè crec que aquesta ciutat és el quid de la qüestió i perquè crec que no existeix un espai polític per parlar de les coses que calen. Ho faré com a regidor o com a alcalde o com una altra cosa? Afortunadament, els grans temes de ciutat funcionen col·lectivament. Anirem generant les aliances des de dins o fora de les institucions per capgirar la ciutat. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

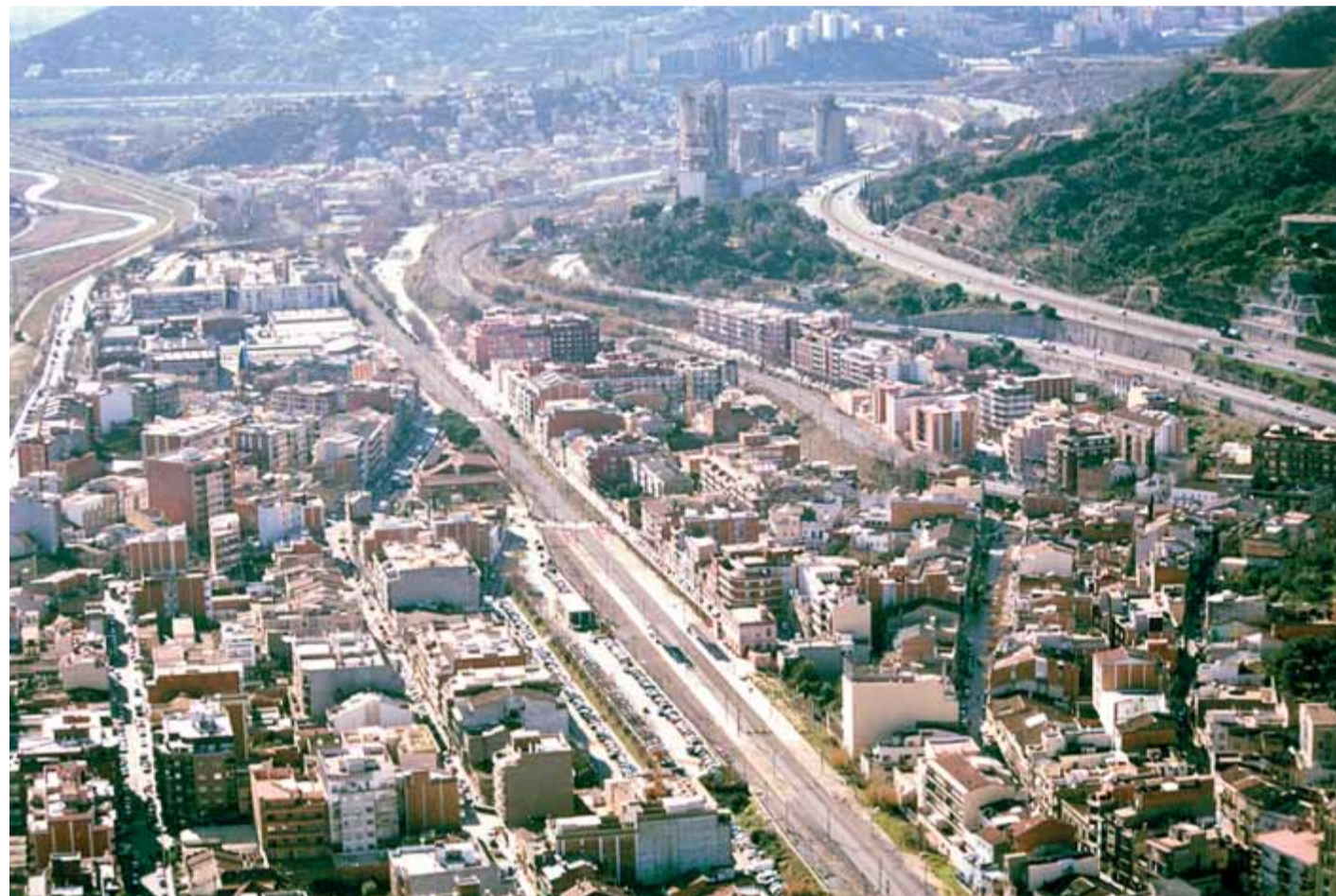
Montcada, cap a una etapa decisiva per al traçat subterrani

CONSOLIDACIÓ • Les forces en el govern busquen repetir els bons resultats i continuar amb els projectes en marxa, entre els quals el traçat subterrani de les vies del tren **TRENCAMENT** • La coalició que mantenien ICV i EUiA es trenca després que Nuet es presentés amb ERC

Eva G. Pagán
MONTCADA I REIXAC

Laura Campos es pot considerar una persona afortunada. Fa quatre anys, la sort va voler que fos la seva llista la que s'adjudicés el quart regidor i que, finalment, aquest fet li donés l'alcaldia de Montcada i Reixac, tot i no ser la més votada. Malgrat que el PSC va aconseguir 120 vots més en les eleccions del 2015, les llistes d'ICV-EUiA i de Cs van empatar en vots i es van disputar un quart regidor. El desempat, insòlit, es va celebrar amb un sorteig a la junta electoral de zona de Sabadell que va somriure a Campos i la va legitimar per establir un pacte d'esquerres amb ERC i Círculo Montcada. Es posava fi a anys de *sociovergència* en què els socialistes, massa esquitxats per la pèrdua de confiança que va provocar la implicació de l'alcaldessa Maria Elena Pérez en el cas Mercuri de corrupció política, van pagar les conseqüències. L'exalcaldessa socialista la van condemnar a set anys d'inhabilitació política. El govern municipal canviava de mans, encara que gràcies a una carambola política.

De cara a aquesta legislatura i per mantenir-se en el càrrec, Campos haurà de fer prevaldre, per sobre dels colors polítics, la tasca desenvolupada a la ciutat en els darrers quatre anys, en què la sempiterna promesa del traçat subterrani del tren de la línia de França sembla que ha arribat a una fase pròxima al final. Amb tot, la campanya ha començat amb un trencament, després que no s'ha reeditat el pacte de forces d'esquerra de candidatura conjunta entre ICV i EUiA. La coalició, que es mantenia des del 1999, no es repeteix enguany, malgrat que al mes de juliol les dues formacions expressaven la intenció de presentar-se conjuntament amb Podem Montcada sota la denominació d'En Comú Podem. Posteriorment a aquesta declaració d'intencions, la decisió del coordinador d'EUiA al municipi, Joan Josep Nuet, d'anar com a número 4 per Barcelona a la llista conjunta de Sobiranes amb ERC en les passades elec-

Vista aèria de Montcada, en una imatge d'arxiu que mostra com el riu, les vies del tren i les carreteres limiten el municipi ■ AJUNTAMENT MIR

cions generals, no va ser ben rebuda ni per ICV ni per Podem, i va acabar provocant el trencament. Nuet va ser triat diputat al Congrés després de la clara victòria dels republicans arreu de Catalunya.

Així doncs, per a les eleccions del 26 de maig són deu les formacions polítiques que han tancat llista electoral, vuit de les quals tenen representació al consistori: Alternativa per Montcada i Reixac (EUiA); Ciutadans; CUP; En Comú

De les deu llistes que s'hi presenten, vuit tenen representació a l'Ajuntament i dues són de nova creació

Podem (ICV); ERC; Junts per Montcada (PDeCAT); PSC, i PP; i dues, de nova irrupció: Vivim Montcada i Reixac i Vox.

Alguns dels partits han anat presentant les seves llistes en els últims dies, però altres formacions encara tenen pendents diversos actes de campanya i la presentació del programari. Primerenc va ser l'ICV de l'alcaldessa Laura Campos. La coalició En Comú Podem Montcada (ECPM) va aprofitar el 14 d'abril, Dia de la República, per presentar noms i eixos programàtics. El diputat Joan Mena i l'eurodiputat Ernest Urtasun van partici-

par en l'acte públic. A Campos l'acompanyen Mar Sempere i Jèssica Albiach en una llista inclusiva en què les dones no ocupen una quota paritària sinó un lloc de decisió real.

La diputada del PDeCAT Míriam Noguera va apadrinar el dia 1 de maig la presentació de la llista de JuntsxMontcada, encapçalada per Joan Carles Paredes, que prioritza la millora de l'accessibilitat i la connexió entre barris; la recuperació d'edificis com la Torre Na Joana com a equipament cultural, i la recerca d'una solució consensuada per a la urbanització del bosc d'en Vilaró, entre els eixos del programa.

La formació local d'ERC, soci de govern en els darrers quatre anys, amb carteres compromeses com la d'Urbanisme, presentarà llista i programa en un acte que ha de celebrar a l'Auditori Municipal (plaça de l'Església, 12) dimecres, dia 8.

L'alcaldable del PSC, Bartolo Egea, veí del barri de la Font Pudenta, on regenta un establiment d'alimentació, va tenir el suport de Miquel Iceta en la seva proclamació com a candidat, però l'acte de presentació de llista i candidatura es farà també a l'Auditori Municipal dissabte que ve, dia 11.

La CUP es presenta amb cares noves vinculades a l'associacionisme, el compromís i la cultura, i el PP repeteix amb

Eva García Rodríguez com a valor segur. Pel que fa a Ciutadans, una crisi interna ha obligat la formació taronja a presentar una desconeguda Ana Pellicer com a candidata. De fet, quatre regidors de Cs han plegat abans d'acabar el mandat, els dos últims per les discrepàncies amb la direcció del partit, "que no creu en el municipalisme", segons van denunciar.

En relació amb les dues noves candidatures, sobta la creació d'una llista al municipi del partit d'extrema dreta, encapçalada per un desconegut de la política municipal, David Passarell, qui l'any 2011, però, va anar de número 17 a la llista d'ERC. El cap de llista d'aquesta formació i primer tinent d'alcaldia i responsable de l'àrea d'Urbanisme, Jordi Sánchez Escrigas, escrivia, en conèixer-se la notícia, al seu compte de Twitter: "Doncs sí, Vox es presenta a #Montcada. I sí, el seu candidat, en David Passarell, havia anat a les llistes d'@ERCmir el 2011. De 17 i amb pas fugaç, certament, però no deixo d'estar perplex." L'altre nou partit de nova irrupció, Vivim Montcada i Reixac, presenta de cap de llista Rafa Ruiz, un antic afiliat socialista, que el 2014 forçava la formació de la rosa a fer unes primàries al partit, tot i que les va declinar i va triar de candidata per aquesta formació Maria Elena Pérez, més tard apartada pel cas Mercuri. ■

ELECCIONS

Els protagonistes

LAURA CAMPOS
ALCALDESSA I CANDIDATA
D'EN COMÚ PODEM (ECPM)

Laura Campos (1977, ICV), alcaldessa durant els darrers quatre anys gràcies a un pacte a tres bandes, encapçala una llista en què, per primera vegada en els darrers 20 anys, no va agafada de la mà d'EUiA, el seu soci natural. La candidatura d'En Comú Podem Montcada té Mar Sempere de número 2.

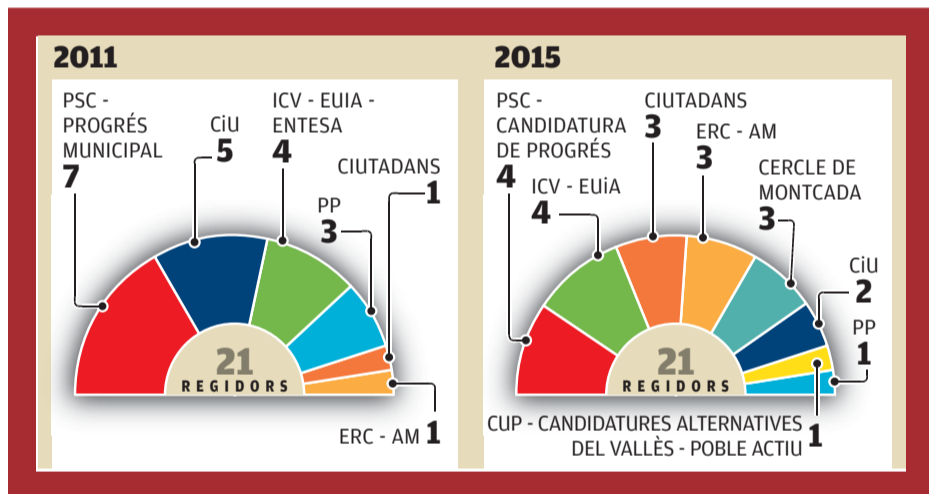
JORDI SÁNCHEZ
IR TINENT D'ALCALDE I
CANDIDAT D'ERC

Fill de Montcada Centre, Sánchez Escrigas és llicenciat en ciències polítiques i història per la UAB. Va decidir dedicar-se plenament a la política en el darrer mandat, en què ha fet tàndem amb Campos al capdavant del consistori com a primer tinent d'alcalde i responsable d'una de les àrees més complicades.

BARTOLO EGEEA
CANDIDAT DEL PSC

Veí del barri de la Font Puudenta, el cap de llista del PSC per a les eleccions, Bartolo Egea, s'estrena com a alcaldable d'una formació que va ser la més votada en els darrers comicis i que va ostentar l'alcaldia durant 16 anys fins que el cas Mercuri de corrupció política li va acabar passant factura i va dur a la inhabilitació de Maria Elena Pérez.

ÒSCAR GIL
CANDIDAT
D'ALTERNATIVA PER
MONTCADA

L'actual president de l'Àrea Econòmica de l'Ajuntament, Òscar Gil (1985), encapçalarà la llista Alternativa per Montcada i Reixac, després de la ruptura entre Esquerra Unida i Alternativa (EUiA) i ICV, qui no va acceptar que el coordinador d'EUiA, Joan Josep Nuet, anés amb Sobiranistes de número 4 d'ERC a les eleccions generals.

JOAN CARLES PAREDES
CANDIDAT DE JUNTS
PER MONTCADA

Comercial de professió, va néixer a Montcada el 1971. Vicepresident del Consell Comarcal del Vallès Occidental, n'és president de l'Àrea de Desenvolupament Econòmic i Local. Regidor a Montcada des del 2007, ara a l'oposició, va ser regidor de Promoció Econòmica i Ocupació fins al 2015, amb govern del PSC.

JOEL SEGARRA
CANDIDAT DE LA
CUP

Nascut l'any 1994, Segarra és un activista ambiental i investigador en agroecologia. Des de l'activisme ha estat implicat en la lluita a Montcada i Reixac contra el conflicte ambiental provocat per la fàbrica de ciment Lafarge. Ha participat en actes de denúncia i difusió de les problemàtiques ambientals locals. Actualment treballa a la UB.

EVA GARCÍA
CANDIDATA DEL PP

Nascuda l'any 1971 a Montcada i Reixac, Eva García Rodríguez va ser diputada al Parlament de Catalunya durant les legislatures VII, VIII, IX i X. Filla de Teodoro García, regidor del PP entre els anys 1999 al 2011 i que va morir enguany als 81 anys, d'ell va heretar la seva veïna política. Eva García és regidora a l'Ajuntament de Montcada i Reixac des del 2000.

FUNDACIÓ PRIVADA CASAL DELS AVIS D'ALFORJA
De 1990 a 2015, 25 anys cuidant les persones grans amb excel·lència, millorant cada dia.

PLACES DISPONIBLES TANT DE RESIDÈNCIA COM DE CENTRE DE DIA.
On som?
La residència està situada al centre del poble, a on es troben els comerços, just al costat de l'església.

Què oferim?
Totes les instal·lacions de la Residència i el Centre de dia ofereixen el màxim confort i qualitat als residents. Cal Botó és una antiga casa pairal remodelada i la casa adjacent, can Serra, és una casa moderna que ha estat construïda recentment amb els estàndards més alts del mercat.

Disposen d'un gran equip de professionals
Metge, Infermera, Fisioterapeuta, Educador social, Psicòloga, Treballadora social, Auxiliars de geriatría, Cuiners i equip de manteniment

Disposen de places privades lliures...

Per a més informació:
Plaça de Dalt, 1 - 43365 Alforja - Tel. 977 81 60 21
www.casalavisalforja.org i Facebook: Fundació Casal dels Avis d'Alforja

Diputació Barcelona Àrea de Territori i Sostenibilitat
Servei Jurídico-administratiu
Ext. 37447

ANUNCI

Convocatòria per a l'aixecament de les Actes d'ocupació en relació amb l'expedient d'expropiació forçosa per procediment d'urgència dels béns i drets necessaris per a l'execució de les obres del Projecte constructiu "Millora de les interseccions entre la BP-1101 i la C-372; i entre la BP-1101 i la BV-1123. TM Sant Salvador de Guardiola", pel proper dia 8 de maig de 2019, de 10:30 a 14:00 hores a l'ajuntament de Sant Salvador de Guardiola, tot d'acord amb les formalitats de l'article 52.6 de la vigent Llei d'expropiació forçosa i concordants del seu Reglament. Així mateix, donar continuïtat a l'expedient en la fase de preu just i intentar convenir lliurement i per avinença, mitjançant el Mutu Acord, la fixació del preu just.

Relació de béns i drets

FINC	TITULAR	DADES CADASTRALS			SUPERFÍCIES AFECTADES m²			CLASSIFICAC. URBANÍST.	
		NATURALESA	POLÍGON	PARCEL·LA	SUBPARCEL·LA	SUP. EXPROP. VIALS (M²)	SUP. SERVIT. PAS SUBT. (M²)		SUP. OCUP. TEMPOR. VIALS (M²)
1A	ALFONSO RECHE RECHE	Rústica	3	6	-	8,35	0,00	0,00	SNU
1B	JOSÉ MARCOS CARRIQUE RUIZ	Rústica	3	6	-	15,90	0,00	0,00	SNU
1C	MARÍA HERNÁNDEZ GABARRI	Rústica	3	6	-	55,54	0,00	0,00	SNU
1D	DESCONEGUT	Rústica	3	6	-	62,86	0,00	0,00	SNU
2	ÁNGELES MASSATS ROCA	Rústica	6	26	b	287,22	0,00	22,89	SNU
					d	281,42	0,00	95,45	SNU
3	ÁNGELES MASSATS ROCA	Rústica	5	17	-	598,18	0,00	150,21	SNU
4	JORDI DE MARIMON CULELL MARIA CARMÉ ROGÉS I SOLER DE LLOVERAS	Rústica	5	12	a	153,74	0,00	40,98	SNU
					-	52,43	0,00	88,8	SNU
5	JORDI DE MARIMON CULELL	Rústica	5	19	-	310,01	0,00	106,35	SNU
6	ÁNGELES MASSATS ROCA	Rústica	5	18	-	310,01	0,00	106,35	SNU

El titular o titulars dels referits béns i drets hi podran concórrer personalment, proveïts del seu DNI, o representats per persones degudament autoritzades amb poder suficient a l'efecte. Així mateix, hauran d'aportar els documents acreditatius en dret de la vigència actual de la seva titularitat sobre els béns i drets afectats.

Talment, es fa saber que si bé l'acte tindrà lloc a l'ajuntament corresponent, això no impedeix la possibilitat de desplaçar-se a la finca afectada en el cas de ser necessari i procedir, així, a l'aixecament de l'acta d'ocupació, podent l'afectat fer-se acompanyar de perit i notari.

Francisc Bartoll Huerta
El secretari delegat
Barcelona, 23 d'abril de 2019

Universitat de Girona

La Universitat de Girona convoca els processos selectius per cobrir llocs de treball de professorat laboral temporal, professorat associat, pel curs 2019-2020.

Categoria de les places: Professorat associat

La informació de la convocatòria i el model de sol·licitud es troben a la web de la Universitat de Girona següent:
<https://www.udg.edu/ca/coneix/Treballa-a-la-UdG/Personal-Docent-i-Investigador/Convocatoria-de-places-de-professorat-contractat>

i al tauler d'anuncis electrònic que es troba a la Seu Electrònica de la Universitat de Girona

Termini per presentar sol·licituds: del 7 de maig al 16 de maig de 2019

Servei de Recursos Humans. Girona, 6 de maig de 2019

+ Castells

Una temporada amb reptes per a totes les colles

TEMPS DE CASTELLS El món casteller ha començat el curs amb més agrupacions que mai **CALENDARI** La diada de Sant Fèlix, el 30 d'agost a Vilafranca del Penedès, serà la cita més important en una campanya en què no hi haurà Concurs

Joan Beumala
Barcelona

Camises de colors i faixes castelleres ja vesteixen les places del país. La temporada 2019 ha començat. Passió, espectacle, festa. Però quina campanya ens espera? Serà un altre curs com els precedents, d'intensitat en altíssimes dosis, o enguany el món casteller es donarà un relatiu respir...?

Després d'uns anys sense treva, en què gairebé cada setmana l'afició era obsequiada amb castells de nou pisos i els gamma extra sovintejaven, en les tertúlies dels ambients castellers predomina la sensació que enguany s'abaixarà el ritme. De fet, aquest seria el guió més lògic, tenint en compte la situació en què es troben diverses colles grans, que podrien aprofitar aquest 2019 per renovar alineacions en totes les posicions del tronç.

A més, el fet que aquest any no hi hagi Concurs —una cita que condiciona les agendes i que ahora extrema l'exigència en la majoria dels patis d'assaig— podria afavorir la possibilitat que se'ns presenti un escenari menys estressant. En qualsevol cas, la manera com s'anirà traduint aquesta sensació a la pràctica ja es veurà en el decurs de les jornades i en funció de l'evolució i l'estat de forma de les colles.

El que sí que està garantit és que, a les grans diades, totes les colles participants hi aniran amb tot i a totes, com sempre. Ara bé, els intents de castells de màxima dificultat sí que podrien quedar reservats, precisament, a les dates clau del calendari.

Sant Fèlix i altres grans diades

La diada de Sant Fèlix, el 30 d'agost a Vilafranca del Penedès, és la gran cita del 2019, i per a l'ocasió els administradors de la festa major vilafranquina ja han

anunciat el cartell, que presenta la gran novetat del retorn a la plaça més casteller de la Colla Jove Xiquets de Tarragona —en detriment dels Minyons de Terrassa—, al costat de Vilafranca, la Colla Vella i la Colla Joves.

A banda de l'"aquejarre santfelixià", el calendari presenta altres actuacions de nivell top, com la del Catllar i la del primer diumenge de Santa Tecla a Tarragona, juntament amb les clàssiques del calendari terrassenc (festa major i diada de Minyons), l'actuació biennal de la diada del Mercadal a Reus i, òbviament, les diades cabdals de la plaça del Blat, amb Sant Joan i, sobretot, la mítica diada de Santa Úrsula encapçalant la relació dels *derbis* vallencs. Com a novetat, el dia 8 de juny Barcelona serà l'escenari de la diada extraordinària del 50è aniversari dels Castellers de Barcelona, que compartiran plaça amb les dues colles de Valls.

Recomanem

LLEIDA

Colla Vella dels Xiquets de Valls
Moixiganguers d'Igualada
Castellers de Lleida

DIUMENGE, 12 DE MAIG

12 h PLAÇA DE LA PAERIA

Objectius

Pel que fa als objectius fixats en castells, les grans construccions de deu pisos (3 de 10 i 4 de 10) i els castells nets (2 de 8 i 4 de 9) tornaran a ser els reis de la gamma extra més preuats i difícils d'assolir, juntament amb el 2 de 9 sense manilles (un castell que no s'ha descarregat mai). Això sense oblidar que es torni a treballar a fons per poder dur a plaça

Actuacions més destacades del 2019

JUNY

24 Valls, Sant Joan

30 Terrassa, festa major

JULIOL

21 Mataró, Les Santes

AGOST

15 La Bisbal del Penedès, Mare de Déu d'agost

19 Tarragona, Sant Magí

24 El Catllar, festa major

30 Vilafranca del Penedès, Sant Fèlix

SETEMBRE

15 Tarragona, primer diumenge de Santa Tecla

22 Barcelona, La Mercè

OCTUBRE

5 Reus, Mercadal

27 Valls, Fires de Santa Úrsula

29 Girona, Sant Narcís

NOVEMBRE

1 Vilafranca del Penedès, Tots Sants

17 Terrassa, Diada dels Minyons de Terrassa

l'inèdit 3 de 9 net, el gran mite que es resisteix a ser vençut. I caldrà veure també si el projecte d'un castell multitudinari i mai intentat com el 9 de 9 pren cos al llarg de l'exercici.

Vella i Minyons arrenquen amb força

Per antecedents immediats i estat de forma, la colla que té tots els números per marcar diferències

aquesta temporada que acaba de començar és la Colla Vella. L'actual campiona del món casteller, títol assolit l'any passat a Tarragona, i millor formació del 2018, ha començat el nou curs amb confiança i la setmana passada ja va oferir el primer 5 de 8 de l'any, a més del 2 de 8 folrat, dues construccions que també han fet els Minyons de Terrassa.

Colla Vella i Minyons a